

Valeriu Mircea Popa

Mojar și alte poeme care nu există

VALERIU
MIRCEA
POPA

MOJAR

ȘI ALTE POEME
CARE NU EXISTĂ

Hyperliteratura

Copyright © Hyperliteratura, 2018, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro

www.Facebook.com/Hyperliteratura

e-mail: office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă, consumați minimum două cărți pe lună.

Detalii online despre carte:

www.Hyperliteratura.ro/produs/Mojar

Publicarea antologiei „Mojar și alte poeme care nu există” a fost realizată prin suportul publicului, fondurile necesare tipăririi fiind strânse printr-o campanie de crowdfunding inițiată de Hyperliteratura pe platforma Sprijina.ro.

Digitalizare, corectură și tehnoredactare: Dan Iancu

Foto copertă: © Jeremy Perkins

Copertă: Andrei Ruse

Desene: Valeriu Mircea Popa

Tiraj 1 (decembrie 2018): 1000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

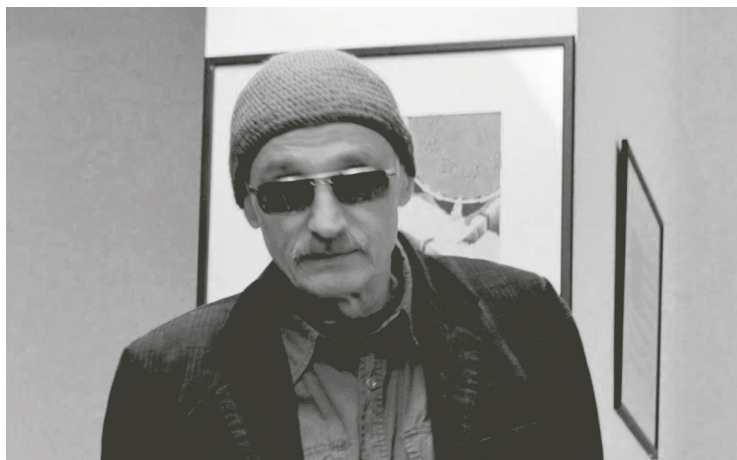
POPA, VALERIU MIRCEA

Mojar și alte poeme care nu există / Valeriu Mircea Popa.

- Timișoara : Hyperliteratura, 2018

ISBN 978-606-94529-9-8

821.135.1

„M-am născut în 1947. În viața de până acum am fost (și poate încă mai sunt): golan, student, muzician, textier, fumător, afemeiat uneori, băutor de vodcă, defectolog, logoped și psihoterapeut în școli speciale, practicant de karate, contrabandist, marochiner, poet, îngrijitor de bătrâni în Germania, tată, creștin gnostic, lector universitar, doctor în psihologia artei, tâmplar, gravor și bijutier. De o vreme încoace am impresia că sunt un nimeni”.

Absolvent al Facultății de Psihologie – Defectologie la Universitatea Babeș Bolyai din Cluj-Napoca (1976), Valeriu Mircea Popa a lucrat până în 1994 ca psihodiagnostician, profesor defectolog, psihoterapeut sau logoped. Din 1995 a fost și lector la Universitatea din București. În 2004 își obține doctoratul în psihologia artei. Din 1996 și până în 2016, când a fost exclus, a fost membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar din 1998 al Pen Club.

A publicat până acum cărțile de poezie: „furnicile și oglinda” (1993), „războinicul cu ciorapi de piele”

(1996), „ultimele pătrate de frig” (1998), „camera de subsol” (2001), „bijutierul și alte poeme care nu există” (2008) și „cercul de camfor” (2013). „mojar” reprezintă cel mai recent volum al său de poezie, scris în 2018, după nefericitul accident vascular cerebral suferit la începutul anului, care i-a schimbat viața și l-a lăsat fără capacitatea de a vorbi. Restul antologiei adună cele mai bune texte ale lui Valeriu Mircea Popa, o selecție personală din toate celelalte publicații ale sale.

Mojar sau povestea volumului fără voce

„Rămân atâtea lucruri de dăruit, atunci când nu ți-a mai rămas nimic.”

În noiembrie 2017, pentru că a semnat alături de alți scriitori câteva scrisori împotriva felului în care este manageriată Uniunea Scriitorilor din România, Valeriu Mircea Popa a fost exclus din uniune. Automat i s-a tăiat și adaosul de 50% la pensie, bani de la bugetul de stat atribuiți prin lege scriitorilor și artiștilor membri ai uniunilor de creație. Mai mult, pe restul pensiei de profesor i s-a pus poprire o perioadă lungă de timp.

Apoi, în luna martie a acestui an, pe fond nervos, Valeriu Mircea Popa a suferit un accident vascular cerebral. A fost internat mult timp, a trecut prin momente extrem de dificile, la limita dintre viață și moarte, iar când a ieșit din spital a rămas poate fără cel mai de preț lucru pe care-l avea: capacitatea de a vorbi.

Lui Valeriu Mircea Popa îi plăcea enorm să povestească. Din luna martie însă, el nu a mai putut povesti

nimănui nici măcar prin ce trece. Poate doar silabisii cuvinte simple, scrie greu pe hârtie pentru că mâinile îi tremură, fapt pentru care nu mai poate lucra nici bijuterii – singura sa pasiune care îi mai putea aduce un venit în plus.

„Am simțit un gol al minții de când am avut accidentul”, mi-a mărturisit acum câteva zile, atât cât a putut. „Nu mai sunt cine am fost”, mi-a spus acest om de care mă leagă o prietenie stranie, între noi fiind aproape 40 de ani diferență de vârstă. Mi-am amintit orele nenumărate în care treceam pe la el și îmi arăta cum face bijuterii. Sau când stăteam la povești despre poezie, despre scriitori și despre viață, în general. Din puținul lui, Valeriu Mircea Popa mi-a dăruit enorm. Nu doar mie, ci tuturor scriitorilor tineri mai ales, pe care i-a încurajat și i-a susținut de câte ori a putut.

Andrei Ruse,
scriitor și directorul Editurii Hyperliteratura

Astfel s-a născut la Hyperliteratura antologia „Mojar și celelalte poeme care nu există”, în primul rând pentru a-i oferi poeziei lui Valeriu Mircea Popa o vizibilitate de care, din nefericire, celelalte cărți ale sale nu au avut parte, iar nu în ultimul rând pentru a-l ajuta financiar să depășească impasul din prezent. Prima idee a acestui proiect a apărut după o întâlnire dintre Valeriu Mircea Popa și Andrei Ruse în luna octombrie a lui 2018, la o seară de lectură de la Institutul Blecher (Tramvaiul 26), condus de poetul Claudiu Komartin,

care la rândul-i, alături de Paul Vinicius, Dan Iancu, Florin Iaru și mulți alții, este unul dintre scriitorii care a fost alături de Valeriu în momentele grele.

În luna noiembrie, Hyperliteratura a demarat o campanie de crowdfunding și precomandă a acestei cărți, care a strâns peste 25.000 de lei și a adunat în jurul ei aproape 300 de susținători (le mulțumim tuturor!), devenind una dintre cele mai reușite campanii de acest gen realizate pentru o carte în România. Clipul video al proiectului, realizat împreună cu Ariel Constantinof, a atins peste 100.000 de vizualizări, iar reacțiile și implicarea cititorilor privind situația lui Valeriu Mircea Popa au fost extraordinare, depășind cu mult așteptările inițiale.

În luna decembrie 2018 am putut așadar să publicăm primul tiraj al acestei antologii, de 1.000 de exemplare, cu mai bine de un sfert din acesta precomandat dinainte de cititori, să asigurăm un buget de promovare consistent pentru carte în următoarea perioadă și mai ales să-i oferim lui Valeriu Mircea Popa un avans considerabil din drepturile de autor (mai ales că Editura Hyperliteratura oferă drepturi mult mai mari, de 20 - 25%, față de 5 - 10%, cât obișnuiesc să ofere majoritatea editurilor din țară).

Cezar Ivănescu afirmă că poemele lui reușesc să încânte și să seducă printr-o persistentă senzație a miracolului existențial.

Aurelian Titu Dumitrescu susține, cu multiple argumente, că Mircea este un supraréalist mistic.

Al. Cistelean vede în el un „evadat din bolgie”, poemele lui fiind „tot mai marcate de frisonul iluminării”.

Constantin Abăluță îl plasează în categoria poezilor singulare, neîncadrabili în curente sau școli.

Gheorghe Grigurcu îi pune eticheta „poete maudit”, pendulând între ingenuitate și sarcasm, disperare și luciditate, cu texte impregnate de „teribila logică a absurdului”.

Octavian Soviany remarcă „îndemânarea de alchimist” sau „bătrân bijutier” în utilizarea cuvintelor și conturarea unui univers particular.

Eu pot spune, simplu, că Valeriu Mircea Popa este cel mai atipic poet român al timpurilor atât de grăbite pe care le parcurgem.

Nora Iuga

mojar

„De ce să ne temem de moarte? Este probabil cea mai frumoasă aventură a vieții.”

Charles Frohman

binecuvântarea

binecuvântat fie omul care vorbește
cu apa
din propriul trup

aceluia i se vor dezvălui
toate tainele

greșeala

din podea până-n tavan
sunt 300 de centimetri
iar din tavan până la podea
numai 297
nu se poate
undeva s-a strecurat o greșeală
iartă-mă Doamne pentru toate
greșelile făcute cu fapta
cu gândul
sau cuvântul
uit destul de repede
nu te pierde cu firea
mă încurajează prietenii
asta înseamnă că ai reușit să ierți
înțeleg
mi-am iertat ruleta necredincioasă
pe dulap
acum pot să dorm
liniștit

tăcem

afară se-ntunecă
și ospătarul ridică scaunele
cu cracii în sus
pe mese de lemn

tușește
pe urmă își suflă mucii
într-o batistă
odinioară albă
se uită încruntat către noi

suntem ultimii clienți
așa că nu-l băgăm în seamă

ascult
cum ramurile copacului din fața ferestrei
fluidizează litere cuneiforme
pe suprafața unui petec de cer
și tam-nesam îi spun omului
care mi-a făcut cinste cu o vodcă
„măi Stradivarius
mi-e dor de acasă
aici
pe pământ
nu este acasă”

prin labirint

vreau să aduc mulțumiri
Celui Prea Înalt
pentru această minunată zi de octombrie
cu soare călduț
și lumina aurie
când vagabondez la întâmplare
prin labirintul orașului
cu trei lei
plus ceva mărunțiș
în buzunar
mă uit la vitrine
și case
și copaci
și tot ce se află pe suprafața pământului
îmi aparține

poartă prăpădită

uneori mă înspăimânt
aducându-mi aminte
cât am fost de viu
când eram aproape mort
totul se explică prin cifre
și nimic nu-i limpede
Cristi ia telefonul mobil
și îl aruncă în apă
cumpăr furnici
ca să fie furnici
alerg cu săpun prin toată casa
totul se explică prin cifre
trebuie să schimbăm
poarta prăpădită
și nimeni să treacă strada
sunt aproape gata
doar să mă încălț

poate scoică

gheața este caldă
sau rece
dar asta se întâmplă
destul de rar
atunci când scriu
pictez cerul
laringe
vertebre
poate o scoică
marele dezavantaj este că uit
totul
legănându-se într-o cameră
aproape goală
și nimeni
să te treacă strada
laringe
vertebre
poate
o scoică
în timp ce toate cămășile ard
pe lângă pereți

admirabilă

admirabilă
cina cea de taină
unde ne aflăm
tot ce se apropie de noi
ce se mai întâmplă prin țară
nu se întâmplă
nimic bun
cum spune
Mircea
ne așteptăm
vorbele retrase
și peștișori
cuțit
și puțină metafizică
băutura
merge împotriva nopții de afară
totul se întâmplă înăuntrul stomacului
mersul pe loc
lupta pentru putere

sufală aer cald

până la urmă viața
cuprinde toate cuvintele
casa are pene
tata citește praful
dar ce vreți
eu mă amuz
joc interzis cu moartea
și tocmai acum
când abia îmi construisem
propria pernă de nisip
sufală aer cald peste mine
ca o cameră plină
cu apă
sufală aer cald

uneori

uneori
puținul se multiplică
și devine într-atâta de greu
încât abia îl poți duce
și puținul este acest
un cântec rusesc
redepănat în minte
o înghițitură de votcă
plutind sub cerul gurii
și mesteceni
prin suflet

fluturele Shin

de obicei prin septembrie
seara
mi se aşază pe frunte
fluturele Shin

nu mă-ndur să-l gonesc
aşa că poate sta pe-acolo
atâta cât doreşte

probabil că-i convine rotunjimea craniului
ca loc de popas
sau este atras de căldură
poate că simte vibraţia sângelui
însă cel mai sigur este altceva
ciudăţenia de fluture trage cu urechea
la ce spun confrăţii
dinăuntru

unde mai pui că toate acestea se petrec
în grădina casei scriitorilor
cultivată cu hortensii
şi portocali
mărăcini
şi urzici
câteodată chiar papagali veninoşi

publicitate

săptămâna trecută
am început să lucrez în publicitate

joi seara
scrisesem deja pe niște panouri mari
împrăștiate prin centrul orașului
„vodca Rahmaninov
deschide pâlnia urechilor
și te ajută să vezi până dincolo”

efectul a fost fulminant

vineri dimineața
stocul de prezervative se evaporase
din rafturile magazinelor

o balanță

totuși cum se sinucide
o balanță?

foarte simplu

se aruncă de la etajul zece
într-o farfurie
cu acid sulfuric

dar nici măcar atunci nu reușește
întotdeauna

My Ty She

tremur
înfofolit în vesta proaspăt cumpărată
din greșeală
am atins din tastele telecomenzii
și CD-ul începe să se rotească
deschide în evantai
tuburile de orgă ale încăperii
iartă-mă Klaus Schulze
că deranjez la ora asta
zero
zero și trei minute
promit că stau cuminte
aici în colț
până ce adorm pe nisip toate viorile
și My Ty She
o sferă verde un cristal

lebăda

în anul când s-a inventat lebăda
nu eram pe-aici

și chiar dacă aș fi fost în oraș
ce puteam face?

ireparabilul
fusesse comis

resemnat
mă plimb seara pe marginea lacului
și stăm de vorbă

știu
că mă disprețuiește

ceasul waterproof

un copil
stă la marginea lacului
și mănâncă pâine
sfințită cu măline

aruncă sămburii în apă

e cald
și atunci când vor să afle ora exactă
peștișorii dau o fugă
până la ceasul waterproof al înecatului

funcționează
chiar și după ce în anul 2012 s-a stins
Atonatiuh
cel de-al cincilea soare

mărturisirea

știți
domnule
după ce ai încercat să te sinucizi
și să stai două zile
și trei nopți
în frigider la morgă
apoi te întorci în lumea de aici
până și orăcăitul broaștelor
într-un lighean de plastic
pare a fi
un cântec de orgă

sertarul

un sertar cu scoici
nu este altceva decât un sertar
cu scoici

aşa avea nevoie de câteva oceane
şi cel puţin un tsunami
ca să ajungă nisip

nu-i nimic
o să aştept

fila 394

sub nesfârșitul clopot al văzduhuriilor
înțeleptul citește fila 394
dintr-o carte care se oprește
la pagina 300
atât

scrisoare neexpediată

tu erai născută într-o zodie de apă
iar eu într-una de aer
și prietenii mă trăgeau de mânecută
încercând să mă dezmeticească
nu merge Mirciule
tu nu vezi că nu merge
bașca faptul că ești mai în vârstă decât tac-so
cu șapte ani
însă noi nu puteam să ne desprindem
unul de celălalt
până când au trecut câteva săptămâni
fără să ne vedem
și într-o noapte ai venit la mine
pe neașteptatele
am făcut dragoste
pe urmă mi-ai spus
știi
iubitule
în ultima vreme m-am futut
cu alt bărbat
gândindu-mă la tine
apoi spre sfârșitul anului
prin iarnă
am publicat cartea *Bijutierul*
și alte poeme care nu există
și ți-am dedicat-o ție

ceea ce nu prea însemna mare lucru
 conta însă faptul că atunci
 de mult
 când erai constipată
 și urlai de durere
 ți-am scos căcatul din cur
 cu aceleași degete care scriu
 acum
 poemul acesta
 niște degete de aristocrat
 spuneai
 chiar dacă astăzi
 habar nu mai am
 cine sunt
 nu cred
 și nu voi crede niciodată
 că între apă
 și aer
 nu se poate petrece nimic
 altfel n-ar mai fi existat ceața
 curcubeul
 aurora boreală

fără titlu

cea mai frumoasă pasăre
întâlnită vreodată
nu avea trup
dar nici eu nu aveam auz
care să-i atingă
toate aripile

fără titlu (2)

un poem viu
seamănă cu o cârțiță

se ascunde pe sub pământuri
până ce i-a sosit vremea

7+1

astăzi a plouat
iar mâine o să recompun
sonata pentru șapte cristale
și un păstârnac

sper să fie o zi
în care nu circulă tramvaiele

mierla

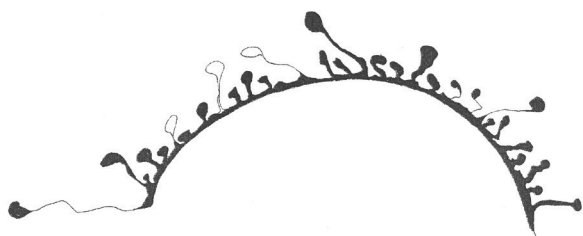
bye

bye

black bird

furnicile și oglinda

(1993)

furnicile și oglinda (I)

uneori umbra
pe care trupul o aruncă pe nisip
devine mai grea decît trupul. astfel
se-ntîmplă și-acum.
stau în fata casei. fumez.
toamna își încrucișează liniștită oglinzile
deasupra golfului. mă uit într-acolo.
apoi la un șir de cocori dinspre adîncul cerului
ce nu există. fumez.

încerc să reconstitui un mic poem
rătăcit cu ani în urmă
într-o încăierare strașnică. mai port și acum
cicatricile. se termină ziua. lumina vie
ar vrea să înțeleagă încă o dată
lumina moartă. și nenumărate nimicuri
cum ar fi întunericul,
furnicile,
rugina,
mă fac să cred că am și eu un rost
în lumea asta.

furnicile și oglinda (III)

la urma urmelor să ai aproape treizeci
și nouă de ani, dezmeticindu-te singur,
într-un sat de pescari
uitat de dumnezeu, după ce ai renunțat
la o iubită cu mult mai tânără,
nu poate să fie așa de amar
pînă cînd ți se întîmplă
chiar ție. nu departe,
marea pulsează aproape în același ritm
 cu propriul sînge. și după ce ies din apă
țopăi de colo-colo, admirindu-mi nepăsarea
și forța. totul de la început.
și acum o furnică
se urcă pe pieptul meu gol.
 o dau jos. apoi presar peste ea nisip.
mă amuz uitîndu-mă cum se agață
 cu disperare de viață. de orice
scoică spartă. în răstimpurl ne oprim amîndoi
 obosiți. ochi în ochi. fiecare la capătul
propriei umbre.

**războinicul
cu ciorapi de piele**
(1996)

jobenul galben (III)

atunci când îți rupi un deget
pe iris apare o pată
negricioasă
așa se spune
nu ne putem întoarce
la ceasul cu ghimpi
și nici măcar
printre craniile păsărilor
lent rotunjite de ploaie
rămân doar
cuvintele de rămas bun
și uneori
un nasture metalic
prin cele patru găuri privim
imaginea zilei de mâine
târșindu-și picioarele
pe urmele tot mai subțiri

jobenul galben (IV)

însă noi atingem uneori
partea odihnitoare a frigului
acolo unde începe somnul
de ce îmi dăruiești
creioane colorate
de ce îmi spui că trebuie
să credem în ceva
chiar dacă ar fi numai
o lăcustă moartă
nu vreau să îmi aduc aminte
cutia de chibrituri
am uitat cine a închis acolo
strigătul vopsit caraghios
în verde

jobenul galben (V)

durerea unui pahar
cu lapte cald
în mâinile înghețate
și apoi pașii tăi se aud
tot mai stins
dincolo de cele trei felinare
galbene
de unde
și când să ne întoarcem
fiecare la locul ce i se cuvine
de o parte și alta a mesei
începe jocul
cu boabe uscate de mazăre
câștigătorul nu ia nimic
doar uneori i se dă voie
să aprindă lumânări
în craniul celui mort

războinicul cu ciorapi de piele

și de fapt ar trebui să recunoști
că te doare
auzind cum urcă treptele casei
acum el nu este altceva decât un războinic
îmbrăcat cu ciorapi de piele neagră
care dorește cu disperare să supraviețuiască
între pleoape
și colțul gurii
după o înfrângere
drumul e întotdeauna prea lung
până acolo unde călugărițele și-au montat
un modest spital de campanie
așa cum se întâmplă întotdeauna
într-o bătălie fără sfârșit
apoi începe un bandaj
poate o picătură de iod
oricum rana sângerează la fel
în spatele unui ghimpe înroșit în foc
sau mai rece decât gheața

în soarele draperiei

femeia țipa nu muri Egorușka
nu muri
însă craniul bufniței rămânea
plin de pământ
în mâna celui alt actor
eu mă ascunsesem în spatele draperiei
printre decorurile unei alte piese
aproape fără să respir
lentilele ochelarilor se dilataseră
îngrozitor
câteodată șterpeleam niște spini
dar numai de pe trandafirii
pictați cu negru

capcana

de obicei se închide
fără să prindă altceva
decât întuneric

uneori câte o imagine obscenă

dar asta doar în zilele impare
de la mijlocul vieții

când cineva coboară din pod
vechea sanie de lemn
la care mâini grăbite înhamă
un căluț de plastilină

și privirea poate fi jupuită
de propria piele

o spirală deasupra nisipului

poate că ar fi trebuit să înțelegi
un bărbat
care din mândrie
continuă să rămână un nimeni
acum
când într-o singură spirală
culoarea se desparte de fruct
rămâne suspendată
deasupra nisipului
ca și cum nu s-ar fi petrecut
nimic
tăișul rămâne curat
fără strop de durere

lectia de anatomie

ajunge să întorci privirea spre colț
deși fusese proaspăt zugrăvit
zidul mai păstra încă
frânturi de obscenități
scrise cu un cui
și chiar alături de catedră
începea un șir de oase suspendate
nesfârșite podișuri lunare
fiecare cu numele în latină
trebuia să te pipăi
încercând să-ți imaginezi toate acestea
unde va în interior
cineva stingea lumina
și pe celălalt perete se proiectau imagini
carcasa unui ou
acolo tu în genunchi

în centrul oraşului

această cameră
nu a fost niciodată altceva
decât un punct
de unde reuşeam să văd
cam tot ce se întâmplă în oraş
cred că va trebui să ne descălţăm
la uşă
încercând să nu întoarcem capul
spre culoarul din stânga
unde câteva insecte fac dragoste
pentru bani
în faţa fotografului
cu glugă stacojie
acum când aproape se-ntunecă
şi nimic nu se mai poate ridica
deasupra pământului

vitraliu

dar despre lumina
dinăuntrul catedralei
nimeni nu spune nimic

nici preotul
din spatele grilajului de spovedanie

nici cerșetorul de pe trepte

nici crabul de tinichea
odată cu amurgul
încet strecurindu-se afară
dintre oasele craniului

jumătăți de întuneric

în cele din urmă reușesc
să tai o chiflă în două
jumătăți de întuneric
mănânc fără grabă
la capătul hârtiei
pe care se înșiră cuvintele
chiar dacă nu am respectat
niciodată
regulile jocului
știi că există
o crăpătură în ciment
alături de care îngenunchez
în fiecare seară
deasupra camerei mele
se află o altă cameră
apoi încă una
și cândva începe cerul
ce ridicol e să spui
că totul s-a sfârșit

chibritul mai lung

măcar o dată pe an
morții trăiesc o zi întreagă
la miezul nopții
cuvintele se adună
în mijlocul mesei
într-o farfurie plină cu spirt
cel care ia din cutie
chibritul mai lung
se uită cum flăcările
inventează pe ziduri
felurite semne
ceialți toarnă mercur
în pâinile albe
le lasă de-a lungul apei
ca să afle unde a fost ascuns
trupul

azilul de bătrâni

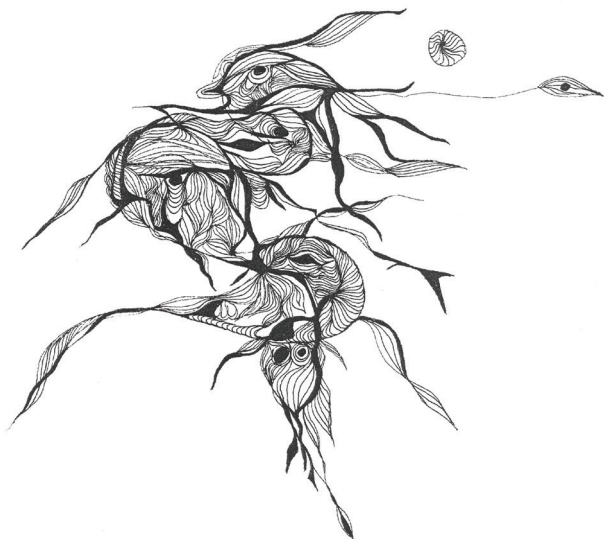
aproape într-o altă lume
mă gândeam în fiecare zi
deschizând ușa metalică de la intrare
și într-adevăr bătrânii de acolo
nu prea aveau nimic din înțelepciunea
și liniștea
despre care citisem în cărți
de obicei preocupați
fiecare scufundat într-un trecut fără întoarcere
apoi pe neașteptate teribil de furioși
pe umbra unei frunze
chiar plângînd pentru un bănuț
o hârtie mototolită sau un cuvânt
rătăcit prin buzunarele hainei
desigur moartea rămânea întotdeauna
undeva prin apropiere
același spațiu necunoscut de care ne temem
cu toții
chiar dacă mâncare avem din belșug
și totul strălucește cât se poate de pașnic
în lumină
aproape niște copii
în egală măsură tânjind după un gest de tandrețe
mă gândeam în fiecare zi
și imediat după aceea deveneam
un fel de bufon
adică acela care cântă dansează te ia în brațe
sau pur și simplu se așează alături de tine

pe jos
plăsmuind fabuloase flori de plastilină
desigur vorbeam
diferite dialecte ale aceleiași limbi germane
dar cel mai de înțeles rămânea tăcerea
tu ai venit direct la mine
mi-ai întins mâna
pe mine mă cheamă Stefanie Machatschek
ai spus atunci
și așa a început o prietenie de câțiva ani
care poate continuă și acum
fumai prea mult
probabil uitând că tocmai ai stins o țigară
aprindeai alta
adeseori buzunarul rămânea gol
și atunci cerșeai
întâmplător nu puteam să refuz niciodată
ne ascundeam pe balcon
amândoi cu degetele pătate de nicotină
aruncând în jur priviri furișe
nu eram altceva decit niște Ausländeri
niște străini oarecare
tu veniseși desigur mai demult
de undeva din sudul Poloniei
și câteodată povesteai despre viața de emigrant
testamentară
prin diferite țări ale lumii
acum sunt singură
suna invariabil concluzia
și în ceea ce mă privește simțeam la fel
seara plecam de acolo rupt de oboseală
nu era ușor să ai grijă de atâția oameni bătrâni

cu hrana îmbrăcămintea
și toate umilințele unei vieți
pline de neputință
nu era ușor să înduri
uneori tu Stefanie mă conduceai până la ușă
îmbrăcată într-o cămașă de noapte
care flutura pe trupul scheletic
cu gingiile descoperite într-un zâmbet
fără proteză
cine sunt eu întrebam
tu ești iubitul
însă fel de bine ai fi putut răspunde
moartea
care ne aduce scoici

ultimele pătrate de frig

(1998)

trei baghete de lemn

trei baghete de lemn
așezate oblic pe o hârtie albă
înseamnă la fel de bine
un fragment de muzică
sau mormântul celui din urmă samurai

oricum fotografia era prea lungă
așa ca foarfeca
mai poate reteza câteva trepte

pe o sfoară
zbătându-se în vânt
ciorapii încearcă să ajungă din urmă
picioarele stăpânului

betele de chibrit

ce mic și neînsemnat este craniul tău
privit de o insectă în zbor

arunci în sus un pumn de bețe de chibrit
ca să vezi de unde vine ploaia o noapte
apoi altă noapte memoria – o gamelă
plină cu găuri

mâine va fi o zi ca oricare alta

totul se repetă agresivitatea revolta
poemele – vivisechii absurde

arunci în sus un pumn de bețe de chibrit

și ele rămân suspendate în aer arzând
fără să devină cenușă

fluturile fierbinte

nu știam că voi îmbătrâni
în această cameră de subsol
nu știam că voi închide ochii
în timp ce tu continui să mergi
cu spatele către ușă
ridicol de mari
sânii
aidoma unor marionete
spânzurate printre zdrențe galbene
aproape fără sfârșit
lacrimile tale urcă înapoi pe obraz
dispar în fluturile fierbinte
din capătul pleoapei
există drumuri
pe unde nu mai circulă
nimeni
există culori acoperite cu negru
pe șevaletul jilav
nu știu
poate că erai frumoasă
în timp ce plângeai
însă cine
după ce a închis ochii
mai poate să creadă în cuvinte
cine
dacă tocmai atunci
nenumăratele cioburi
se adună de pe jos

realcătuiesc un pahar
plin cu spirt
pe care îl duc spre gură
fără grabă
cu obișnuința de a lăsa totul
în urmă

totul de la început

la urma urmelor
să ai aproape treizeci și nouă de ani
dezmeticindu-te singur
într-un sat de pescari uitat de Dumnezeu
după ce ai renunțat la o iubită
cu mult mai tânără
nu înseamnă mare lucru
până când ți se întâmplă chiar ție
nu departe
marea pulsează aproape în același ritm
cu propriul sânge
și după ce ies din apă
țopăi de colo-colo
admirându-mi nepăsarea și forța
totul de la început
și acum o furnică se urcă
pe pieptul meu gol
o dau jos
apoi presar peste ea nisip
mă amuz uitându-mă
cum se agață cu disperare de viață
de orice scoică spartă
în răstimpuri ne oprim amândoi obosiți
ochi în ochi
fiecare la capătul propriei umbre

a supraviețui

*fiului meu
Tiberiu Ioan*

poate că a supraviețui este o meserie
ca oricare alta
presari peste rană pânză de păianjen
și cenușă
ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic
aproape un soldat de plumb
fără craniu
între găletușa cu apă
și creioanele înfipite în zidul de plastilină
acum hai Peter Pan
de ce să plângi
ajunge să mânjim cu puțin lipici
partea de sus a gardului
și vom avea până seara
multe păsări
frunze roșii
pentru ceremonia ceaiului

sărbătoarea

iată seara nașterii mele
plouă
un măr acoperit cu furnici
mă așteaptă pe marginea mesei
fac dragoste cu o femeie urâtă
frigul privit prin urechea ei
pare mai roșu
deschid fereastra
bătrânul organist urcă treptele turnului
și totuși
oftează el
a fi Dumnezeu
printre sunetele săptărnânii
rămâne o slujbă ca oricare alta
iată seara nașterii mele
sunt la fel de sărac
sting pe rând câteva lumânări în palmă
și nu mă mai doare
plouă
fac dragoste cu o femeie urâtă

biletul de tramvai

uneori poezia
se încheagă din cuvinte mici
o notiță pe un bilet de tramvai
marți ultimul curs de dezvoltare umană
Wilhelm Reich – Funcția orgasmului
(atenție să nu contrazici
Conciliul Vatican Doi)
miercuri nimic
joi nimic
vineri de întins o folie de plastic
peste culcușul câinelui vagabond

triunghiul

după ce ai citit prea multe cărți
despre moarte
cel mai bun lucru e să ieși în fața casei
și să desenezi pe asfalt
singurătatea unui saxofon
câte o cretă colorată
pentru fiecare sunet
substantivul triunghi nu aparține nimănui
nici nu urcă
nici nu coboară
rămâne cu vârfurile rotunjite
într-un zâmbet
la înălțimea tălpilor
ploaia și cifrele sunt ceva mai lungi
ca de obicei

manechinul de lemn

despre ce să vorbim acum
după atâta vreme?
a mai rămas doar o linie prelungă
șerpuitoare
septembrie își dă foc la capătul nisipului
și nu departe copiii
învață acupunctura pe un manechin de lemn
ascuțitele sârme de aramă ajung uneori
până în propriul creier
proiectează pe ziduri umbre
himere
cândva și eu am fost asemenea lor
și eu am crezut că sunt nemuritor
și acum aproape nimic nu mai știu
despre mine
aproape nimic
despre ce să mai vorbim
întotdeauna un măr așezat lângă alt măr
arată direcția vântului
tu ai murit
sau eu am murit
și atunci stăm alături pe treptele casei
fumăm
nu departe
la capătul nisipului
copiii se joacă lângă manechinul de lemn

trei nuante de albastru închis

1.

cameră părăsită

șoarecii aleargă
pe corzile pianului

2.

pași pe zăpadă

se bucură
cel ce dezmiardă câinii

3.

noapte târzie

vertebrele încă luminează
orașul

miercuri mijlocul vieții

ca să fiu sigur că astăzi este miercuri
număr încă o dată frunzele
din fața ferestrei
nu cred că trupul unui bărbat
poate fi obscen
nici măcar atunci când stă gol
pe marginea patului
așteptând să se evapore
superba erecție de dimineață
uneori se întâmplă să nu îți aduci aminte
cine a fost femeia care te înlănțuia
în timpul visului
avea un nume destul de lung
începea și se termina cu aceeași vocală
după colț chiar în spatele ușii
atârna un tablou
într-o ramă metalică
de acolo ochiul pictat privește întotdeauna
pupila care se mișcă

placa de patefon

totusi cred că acul
trebuie ridicat de pe placa de patefon
atunci când începe să obosească
nimic altceva decât un blues
o voce hodorogită de bețiv
care povestește ceva despre tine
fără să te fi cunoscut vreodată
poate că ajunsese la capătul puterilor
acel bărbat
atunci când se arunca de pe terasa
ultimului etaj
plăsmuindu-și pe drum aripile
totul e să plătești din vreme prețul
o grămăjoară de pene
și două trei lumânări
pe caldarâm chiar lângă pâlnia patefonului
apoi dacă te îndrești către nord
și ajungi destul de repede
într-un anume punct al aerului
nu vei mai fi niciodată
plin de sânge

În așteptarea musafirilor

o înșiruire de zerouri
se scrie aproape de la sine
dedesubtul unui pahar de vodcă
acum de ce mă speli pe picioare
și plângi
nu trebuie să plângem
înainte de sosirea musafirilor
mai rămâne o farfurie
plină cu schelete de pești
și în palmă osul craniului
cu puțină atenție poți pierde
poți pleca

creioanele colorate

*fiicei mele
Christine*

însă noi atingem uneori
partea odihnitoare a frigului
acolo unde începe somnul
de ce îmi dăruiești
creioane colorate
de ce îmi spui să trebuie
să credem în ceva
chiar dacă ar fi numai
o lăcustă moartă
nu vreau să îmi aduc aminte
cutia de chibrituri
am uitat cine a închis acolo
strigătul vopsit caraghios
în verde

seminarul

de fapt propria mână
nu este altceva decât un cerc
din care au rămas
doar câteva raze

încercam să explic
la ultimul seminar

se uitau la mine înțelegători
cu respectul cuvenit
unei ciuperci halucinogene

(și asta în ianuarie
când era așa de frig
încât aveam nevoie de mănuși
ca să pot ridica o amărâtă de cretă
până la înălțimea tablei)

fortăreața

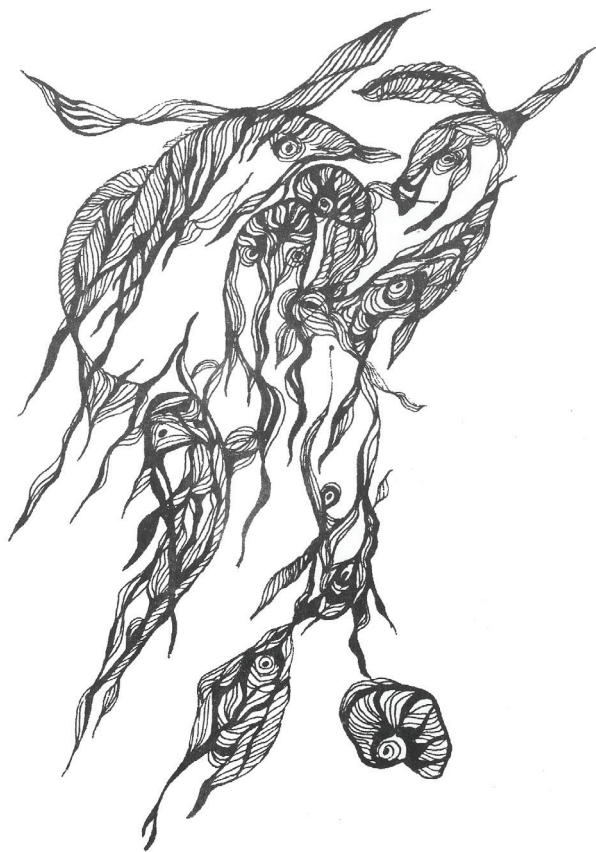
și nici măcar
în partea de sus a țărmului
nu se mai întâmplă
aceeași liniște
nemărturisit de greu e uneori
să privești asfințitul
printr-o cochilie spartă
chiar dacă știi că nimic
nu durează
de ce să calci în picioare
fortăreața
cu steagul ei de nisip

camera de subsol

sau

răscumpărarea

(2001)

pierderea

după atâtea ani
de fumat ca nebunul
nu-i de mirare că nu aduimec
mai nimic

și totuși abia alaltăieri
undeva prin apropiere
cred că la capătul străzii
înflorea un fel de castan

ca și aproape tot ce se află
pe pământ
cu greu putea fi descris prin cuvinte

poate doar mirosul acela
oarecum amărui

ca și propria spermă

proteine însuflețite
apă
și feromoni
căutându-te prin nisipul din aer

în podul palmelor

poate că ar fi o greșeală să le spui oamenilor
ceea ce nu vor să afle
mai ales acum când fără ochelari
vezi numai departele
cam la jumătatea drumului între cer
și pământ
probabil și magicienii
simt uneori nevoia să se păcălească singuri
să inventeze încăodată
ghearele unei pisici invizibile
ce zgârie aerul până la sânge
înainte de a-și lua rămas bun
până când pe scena din podul palmelor
o să înceapă iarăși ploaia
adică Tibetul
care se află întotdeauna dincolo de Tibet
cel puțin atunci când umbli pe ape
și o batistă strălucitor de albă
flutură la capătul undiței

primul dintre adevăruri

primul dintre adevăruri era un fel de lumină
în fața căreia te aruncai
fără să vrei
cu fața la pământ

apoi din puțin rumeguș
puteai începe să construiești prima insectă
personală

înăuntrul ei zburau alte insecte
cu aripile ceva mai lungi

abecedarul dresorilor de fum

1. de la un moment dat începea dansul

și tichia clovnului
cu niște mâneci destul de lungi
prin care brațele neuronilor
puteau gesticula în voie

2. chiar și cenușa
copilărindu-se

n-ai decât să rămâi în urmă
pe treptele casei
uitându-te cum devine transparentă
spre capătul drumului

cu doar câteva biserici
într-o bocceluță
atârnată pe umăr

3. oricum
trupul se-ntunecă

o păstaie de mazăre
cu boabe luminescente

4. doar din elicopter puteau fi citite
hieroglificele
din lanul de secară

dar cine să aibă bani
pentru atâtea aripi

și cine să descifreze
tot ce o fi scris acel scrib
în graiul semințelor

5. aproape de sărbători
un copil deschidea obloanele
din spatele dovreacului
dând la iveală flacăra
câtorva cristale de sare

al treilea aur era întotdeauna
cu mult mai lichid
ca toate celelalte

6. destul de târziu am aflat
că toți oamenii îndură
înspre lăuntru
în partea din spate a craniului
aceeași protuberanță
în formă de cruce

și atunci de ce atâtea cuie
acolo
pe zidurile bisericii

7. și totuși îmi aduc aminte
momentul
în care cămila și-a strecurat
cele două cocoase
prin urechea acului

purta în spate un drum lung
de mătase și ceață

așa cum se cuvine atunci când afli
că nimic nu e sigur
nici pe pământ
și nici în lumea de dincolo

lebenspass

s-a întâmplat într-o duminică dimineața
la ora cinci
și cincizecișipatru de minute
dupa ce toată noaptea ne plimbam
pe coridoarele nesfârșite ale spitalului
și după o baie fierbinte ce ar fi trebuit să te ajute
avusesem noroc
sora era o nemțoaică din Ardeal
așa că puteam să-i povestim în românește
ce se întâmplă
te țineam de mână
încercând să ignor sunetul obsedant al oaselor
care se dizlocă
de fapt ce poți face
și cum să iei asupra ta
măcar o parte din durerea femeii pe care o iubești
și care tocmai naște
doar să rămâi prin preajmă
cu diferite cuvinte aproape inutile
cum ar fi cel de a șterge transpirația
te țineam de mână
și degetele se încleștau spasmodic
în culoarea unei transfuzii
fără nimic obscen
unghiul coapselor desfăcute la limită
în timp ce după atâta amar de vreme
cele câteva picături de spermă total metamorfozate
au reapărut în univers

întâi un creștet
apoi palmele una de alta lipite și arse
și tu la capătul puterilor ai primit în brațe
acea ființă necunoscută
care și-a dezvelit pe neașteptate gingiile
într-un țiș
nu puteam să cred
ceea ce tocmai se petrecuse în fața ochilor mei
deși promisem un document oficial
numit lebenspass
adică pașaport pentru viață
cu nume prenume
și toate datele antropometrice posibile
până și amprenta unei tălpi de sex feminin
pe care o mângâiam ca să mă asigur că totul este real
afară pe treptele spitalului
porumbeii cerșeau nepăsători câteva grăunțe
puțină pâine
nu prea mai era de spus mare lucru
ca și atunci demult la cinematograful
când lumina s-a aprins înainte de sfârșitul filmului
și noi am rămas încă o vreme în imagine
pe platforma ultimului vagon
două rulete paralele
ce măsurau undeva departe
dimensiunile aceluiași punct

1998

rayuela*
sau 27 de poeme găsite într-un tomberon

1. și totuși
 înăuntrul trupului său
oricine poate preschimba plumbul
 în aur

 cu singurul ochi rămas
mai mare decât propriul creier

2. dulceața de afine atârnă pe zid
 prinsă în câteva cuie

 acum unde or duce furnicile
 sicriul acela
 frumos pictat

3. atunci ți-am dăruit
 un cub de ceară verzuie
chiar în clipa când își înghițea
 unul din colțuri

 o culoare ce putea fi atinsă
doar prin mai multe culori

4. mercurul străzilor se risipea
în fâșii tot mai subțiri

ca și cum l-am fi ascultat împreună
pe Bach
din mijlocul unei oglinzi de nisip

5. ce repede se topesc
spițele unei roți
lăsând circumferința vitezei
să se rostogolească
singură
mai departe

6. spre seară
furculița căuta prin aer
ultimele molecule de fosfor

întotdeauna rămâne au câteva macaroane
mov
aproape imposibil de povestit
atâmate din tigaia cerului

7. nu începutul
și nici sfârșitul
ci tot ce se află între
„ca niște înșelători
măcar că spunem adevărul”

8. un computer sumerian
construit din pietricele
și capete de sfoară
acum
în ianuarie
cine se va mai îmbrăca în negru
din poartă în poartă

9. ce aspră poate fi catifeaua unei piersici
pipăită cu o rană deschisă
și chiar lângă bibliotecă
portretul unei lumânări
ceva mai înaltă decât doisprezece apostoli

10. alături de acoperișul blocului turn
am întâlnit spre dimineață
o făptură înveșmântată în fășii de fosfor

ai fi spus că dansează

poate încerca doar să înșurubeze aerul
în pământ

11. apoi o să vopsim în verde
urechile iepurelui
ca să audă mai bine iarba

la distanța de o colivie
plus minus câțiva centimetri

12. o noapte întreagă îi trebuia unui glonț
ca să traverseze portocala

cu jumătate din penis
vopsită în negru

13. de fapt unde se află miezul
unei colecții de sâmburi

întrebam

câteva flăcări puse la uscat
de-a lungul aceleiași sfori

14. uneori
printr-o mică oglindă concavă
ascunsă în palmă
reușeai să-mi citești toate gândurile
în bucătărie
printre neuroni
aproape dincolo de pereții arterelor
până la cea mai îndepărtată
oglindă

15. prea multe paranteze
de pepene roșu
cu fața deschisă spre cer

și nimeni care să șoptească
rugăciunea de dimineață

16. oasele craniului devin transparente
dacă vibrația sunetului Amen
ajunge în dreptul privirii
ce repede se dizolvă
triunghiurile de plumb

17. poate că ar fi timpul să mut sângele
în celălalt buzunar
acolo de unde se vede cerul

și un bătlan
construit din carton și sfoară
scufundându-și capul
după niscaiva pești

18. ochii tăi erau mai verzi
decât jucăria unui copil de pe Marte

acum degeaba răsfoiești paginile
unei oglinzi
acolo
sub apă

19. o cutie cu labirinturi
duce spre tine

chiar nesfârșitele vitralii
de pe suprafața unui punct

20. ce rost ar avea să te sperii
atunci când o măslină se rostogolește
către mijlocul farfuriei

hamsterul a murit

călătorește acum spre cer
în sicriul de hârtie igienică

21. dacă o să înfășori cu răbdare pe mosor
firul de sânge
vei ajunge până la suflet

și trei oglinzi până la cinci
își vor dezbrăca spatele
vopsit cu negru

22. totuși îmi aduc aminte
un cuvânt
ce pâlpâia între urechile noastre
cusute una de alta

la câțiva centimetri deasupra
sau dedesubtul pământului

23. oare ce gust or fi având
lăcustele prăjite

mâine

printre gunoaie și lumini

pe o stradă în Thailanda

24. oare cum se numea acel tablou
plutind încă în lichid amniotic
ghilotina împărțise pătratul
în câteva triumphiuri
ce își luau zborul în direcții diferite
era spre dimineață
eșafodul fusese acoperit cu o catifea roșie
ca să nu se vadă sângele
nici măcar propriul suflet
undeva în spațiu
cam la șase șapte centimetri lângă oasele craniului

25. nimic mai confuz
decât cuvântul carne
adică trup
acum de ce desenezi o colivie pe asfalt
numai ca să prinzi acolo amprentele trecătorilor
oricum nimeni nu va recunoaște
nimic
în Olanda
morile de vânt se întorceau acasă
cu brațele pe lângă trup
și o țigară aprinsă în colțul gurii
o disperare ca toate celelalte
la urma urmelor
ombilicul e doar prima cicatrice
un fel de zero
de unde începe numărătoarea inversă
așa spuneau morile de vânt în Olanda

26. astăzi ar fi o zi
tocmai bună de murit
nici prea cald
nici prea multe mierle împrăștiate prin cenușă
câinele fugărește mai departe un melc
chiar dacă știe că nu-l va putea ajunge
vreodată din urmă
trei frunze plus patru frunze
înseamnă o plantă pitică
un Șiva de clorofilă
ce dansează fără să-i pese de nimeni
cu rădăcinile spre cer

27. cu oarecare nepăsare
poți înfige sumedenie de ace cu gămălie
în săpunul de dimineață
gândindu-te la orice
fie și la strania viață sexuală hărăzită aricilor
acolo
departe
la marginea orașului
oamenii râd în hohote uitându-se la o umbrelă
sub care țopăie trei picioare goale
până la noapte
cine o să ajute umbrela
să-și găsească piciorul pierdut
cine o să numere
până la patru
câștigă de obicei
cel care se joacă mai bine cu moartea
așa te gândeai
câștigă doar cel care se joacă

*rayuela – cuvânt ce înseamnă șotron în limba spaniolă – sugerează faptul că versurile pot fi citite fie ca 27 de poeme de sine stătătoare, fie ca un alt lung poem ce poate fi descoperit schimbând ordinea secțiunilor.

bisturiul din aer

apoi cineva întredeschide ușa
de la creștet până la pubis
și un bisturiu de aer fierbinte secționează trupul
în două jumătăți asimetrice
chiar acum
o parte se apleacă deasupra găleții de gunoi
curăță acolo niște cartofi
adică eliberează cohortele de sclavi
din hainele de duminică
genunchii își scriu pe ciment liturghiile umile
și fără cuvinte
ce rost ar mai avea cuvintele
dacă restul trupului a devenit cândva un nisip
ce pipăie vârful piramidei
cu întrebări
unde va în interior
prin camera centrală
pe lângă mumia faraonului acoperit cu frunze
și hârtii mototolite
și coji de cartofi
sună telefonul
se dezgolesc pe rând aproape toate cifrele
de ce
nu răspunde nimeni

câteva scrisori către Janis Joplin

ar trebui să înlocuiesc numele acestui oraș
cu un simplu număr care înseamnă pustiu
poate deșertăciune
ce părere ai despre asta Janis Joplin
o să zgâriem puțin suprafața mării
și vom găsi acolo un blues despre bani
despre pescarul de arici undeva sus
aruncându-și plasele în apă
apoi scoțându-le aproape goale
oricum fără noi

*

noaptea trecută am băut iarăși
cu o femeie necunoscută
alcoolul acela abject numit Desperados
un amestec de cruzime
și diamant
adică o și mai mare cruzime
într-o pivniță
într-un joc de cuburi
nimeni nu devine matur
oamenii obosesc doar pe măsură ce trece timpul
ar trebui să-ți înlocuiesc numele
ceea ce n-ar fi mare lucru
ca și cum pentru a semnifica planeta Saturn
i-ai spune Rosetti chiar Lăbuș

un câine vagabond căruia copiii îi legaseră
împrejurul gâtului
nenumărate pastile de algocalmin
înșirate pe o ață roșie

*

poate că dragostea este un drog
ce nu se mai jupoaie niciodată de pe creier
ce părere ai despre asta Janis Joplin
un bărbat și o femeie dansau îmbrățișați
fiecare privind întunericul
peste umărul celuilalt
important este să nu trivializăm replicile
a șoptit unul dintre ei
poate chiar eu însumi
o banalitate
un tavan pictat de Chagall
evreul acela rus care se încăpățâna să trăiască
deasupra pământului
sunete fabuloase
din trupul unei viori de plastilină

*

uneori jocurile pot fi cinstite
dar asta se întâmplă destul de rar
oricum spre dimineață petrecerea se sfârșește
și musafirii părăsesc insula
așează în furcă receptorul telefonului

acum după 27 de ani ar fi timpul
să nu mă mai gândesc la nimic albastru
nici măcar la un Mercedes
un fel de scoică în care te poți ascunde
apăsând până la refuz pedala accelerației

*

ar trebui să schimb caseta să înlocuiesc acest blues
cu o înșiruire de pietricele
ceea ce ar fi cam același lucru
dragostea mea cenușăreasă a sunetelor
cred că atunci de mult
n-ai calculat bine elicopterul cu portocale
nu mai oprește aici

aerul de sub tălpi

galbenului din adâncuri
tangent cu albastru deschis
i se spunea iarbă

dar uneori pur și simplu
nu creștea iarba

și căluțul nostru ponei refuza cu îndârjire
sa mănânce alge
sau pești

nu-ți fie teamă

îi spuneam

nu-ți fie teamă

întotdeauna
mai rămâne ceva aer sub tălpi
chiar și atunci
când mergem pe apă

unu ianuarie

1. atunci când o să-ți împarți trupul
 în firimituri
și le vei împrăști deasupra orașului
 lumea va fi mai bună

după masă un șervețel de hârtie
 va șterge bine degetele

 și lichidul acela straniu
ce picură din câteva trestii
 înfipte în podul palmei

2. de fapt se poate plânge
și la înmormântarea unei prostituate

 ajunge să-ți imaginezi
 că tu ești acolo
 pe catafalc

 în magazinul de după colț

multipla umbră a unei insecte
 invizibile

3. oare de ce s-a ofilit frezia

doar o pusesem chiar lângă fereastră
într-o carafă destul de încăpătoare
plină cu sânge
de la robinetul din bucătărie

nu înțeleg

4. câțiva stropi de after-shave în palmă apoi pe craniul bine ras al zăpezii

ca și cum ai număra
la nesfârșit
aceeași lumânare
până când s-ar aprinde singură

iluzia Poggendorff

dacă o să-ți închipui în fiecare seară
că în spatele oaselor craniului
se ascunde o mandarină
într-o bună dimineață te vei trezi cu niște sâmburi în
palmă
iată o afirmație ce descumpănește
ca și cum ai construi din cuvinte
ceva ce aparține numai și numai privirii
să spunem iluzia Poggendorff
o păcăleală pe care oamenii o acceptă ușor amuzați
și apoi redevin cu desăvârșire orbi
în fața unui miracol cu adevărat cuprinzător
Dumnezeule
oare al cui o fi băiețelul acela ascuns în spatele ușii
plângând acolo aprinzându-și pipa
lângă o bicicletă cu genunchii zdreliți

foița de staniol

„dar ce știe un cristal
despre ucigătoarele pasiuni diagonale”

cam așa sunau cuvintele aceluia cântecel
ce se numește fado
fredonat de marinari
și prostituate
prin porturile Portugaliei

și toate străzile erau pline de pene

cum să nu te molipsești

spre cerul vibrând ca o foiță de staniol
cu toate bomboanele stinse

**camera de subsol
sau
răscumpărarea**

1. o lanternă plină de purici
traversa treptele

până la camera de subsol
prin coridoare
nu se vedea mai nimic

doar pulsul unei aureole
din spatele privirii

2. propria ușă
atârnă în balamalele unei locuințe din vecini

prin deșertul cu mumii din Peru

și fără umbră

ca o sită ce adună totul
risipindu-se

3. dintr-o cutie veche de Coca-Cola
se poate plăsmui o candelă

sau chiar câteva grămăjoare de fosfor

și nu te mai uita la mine
prin ochii aceluiași pește zburător
ajuns deasupra nisipului

4. o linie zgâriată pe zidurile cantonului
de mâna unui copil
ajunge din urmă acceleratul

și apoi ne putem juca în liniște
cu labirintul finlandez

fără să ne pese cine va spăla
diseară
dinții celui mort
astfel încât sufletul
să plece curat de pe limbă

5. nu flacăra în sine
ci felul în care pâlpâie
pescuitorii de raci din Alaska
printre tarabele cu nisip
și scorțișoară

6. spre seară
din ultimele cuburi
o să construim lacrimile prințesei

și un glob de cristal
în locul genunchiului

acolo de unde se vede cum suferința
alunecă încet
spre ultimele vertebre ale zarului

7. dacă vei întâlni un pian alb
cu numele Petroff
în mijlocul deșertului
va trebui să-i clădești un acoperiș
deasupra capului

sau măcar așteptarea
acel ciudat corolar al pierderii

8. înspre lăuntru
sperma își scotea pe rând
aproape nesfârșitele măști
împletite din apă

în orice direcție ai fi numărat
a treisprezecea culoare rămâne a întotdeauna
o pată de sânge

9. pe umerăşe pielea trupului
se odihneşte în urma noastră

la şold cu felinarul memoriei
de mărimea unei drahme

„şi alte câteva nimicuri din care până la urmă
s-ar putea să iasă ceva
oarecum coerent”

10. poate că ar fi timpul
să dai la o parte firimiturile

şi să răsfoieşti
aproape de colţul mesei
paginile unei piramide roşii

acel sunet care se obţine
doar după ce un obiect
rămâne îngropat sub nisipuri
câteva mii de ani

11. desfăşurată
spre limitele crucii
pielea trupului seamăna cu o imensă antenă

sau cu branhiile unui peşte

un fel de aripi ce încercau să strângă
toată lumina din apă

12. circumferința cercului o fi fost altădată
un vârf de compas Richter

o biblie pentru furnici
sau alte culori excomunicate

ridicol că nimeni
nu spune nimic despre asta

nici măcar oceanul
acea banală anexă a unui computer

13. prăbușindu-te într-un balon de săpun
solidificat până la lumină

aproape de tavanul memoriei

cine o fi cutreierat pe acolo
mai înainte
părăsindu-și înăuntru tălpile

și o flamură triunghiul ară

trei gălbenușuri

apoi undeva prin deșertul de făină
se construiește o adâncitură
nu prea adâncă
unde sunt îngropate trei gălbenușuri

și dorința
—labirintul acela nesfârșit
în formă de linie dreaptă
va intra iarăși prin fereastra deschisă

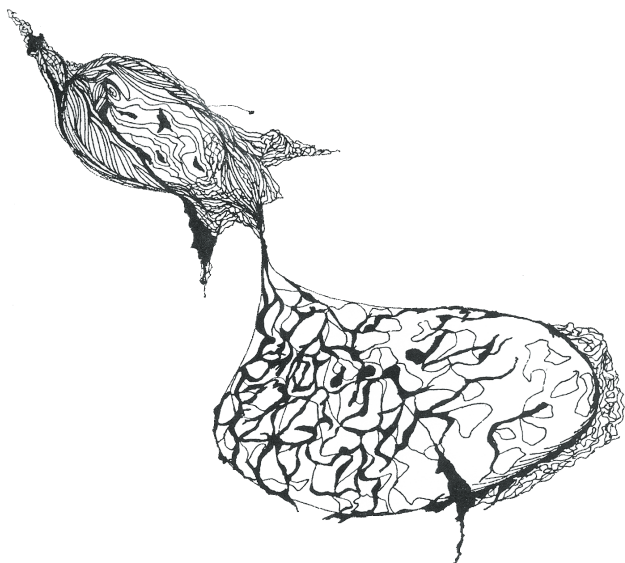
acum hai nu mai plânge

mâine dimineață ne vom trezi
și o să plecăm spre Alaska

pe vremea când în loc de ochi
aveam ciuperci

bijutierul

(2008)

o punte

ca să construiești o punte
între malurile prăpastiei
ai nevoie de cel puțin două pietre

una care pleacă

și cealaltă care ajunge

ceva nu tocmai solid
și care-și schimbă mereu culoarea
cum ar fi o memorie
sau un cameleon

fiecare în spate
cu propria cruce de apă

lapte cu aloe

apoi
dragoste
urmează niște picături de lapte
cu aloe
pe razele pupilei
cât mai aproape de iris
ca să poți privi în ochi
întunericul
apa
câteva cifre puse la uscat
de-a lungul aceleiași sfori
până acolo unde se poate număra
în timpul somnului
cumpărasem împreună
din Piața Dorobanților
floricele
ridichi
și scaunul unui bijutier
cu picioarele retezate
ne întorceam acasă
printre hohote de râs
cam asta ar fi fericirea

diamantul

diamantul era o piatră
cu aripile invizibile
și 57 de fațete

keratios
spuneau grecii

adică un sâmbure de roșcovă
în cealaltă parte a balanței

ca să vezi
ce caraghios fel de a cântări
lumina

jocul cu spirale

focul ardea
încă

fusesse plăsmuit
dintr-o sumedenie de scânteii

un fel de joc al spiralelor
însuflețite
dinspre coloana vertebrală
prin degete
până la lumină

restul era un chibrit
HarleyCom.
Importator S.C.Biaggi
Brăila
Bd. Dorobanților nr. 669

la Jack pe Calea Griviței

astă seară glasul tău e răgușit
și cu toate penele pline de ploaie
îmi vine să îl adăpostesc în palmă
spunea
de la celălalt capăt al telefonului

(țin minte un chip transparent
și craniul ras până la sânge
acoperit cu foiță de aur
până unde ajunge? – întrebam
„jusq’au but de mes seins” – râdea
și ne întâlneam prin niște crâșme ascunse
la Jack pe Calea Griviței
ascultam împreună tăcerea
jelania greierilor captivi înrâmbați cu vodcă
la mesele din apropiere
e frumoasă
uită-te la ea cât e de frumoasă
șoptea unul dintre ei
atingându-i cu un deget fruntea
apoi vârful cizmelor negre cu bot ascuțit
un fel de oscilograf
ce începea să tremure
amplificând până dincolo de marginile hârtiei
imperceptibila vibrație a sexului
și era marfă localul acela al lui Jack
pe Calea Griviței
cei peste 27 de ani nu aveau acces

așa că mi-am coborât gluga peste ochi
trebuia neapărat să trec
prin coridorul acela îngust
care ducea la celălalt capăt al telefonului
cineva scrisese cu spray fosforescent
pe unul dintre pereți
„Love is rain
I really mean it”)

atunci întinde mâna
și așteaptă-mă
am răspuns într-un târziu
pipăindu-mi cu mare oboseală gura
ochii
penele

privirea

dacă înconjori cu degetul
de trei ori
un cub de zahăr
o să înceapă iarăși ploaia

și sumedenie de cifre
nu vor mai fi povestite

rămâne însă privirea

un relicvariu sferic
topindu-se în cuprindere

după roșu

înainte violet

paharul de hârtie

atunci
înainte de a pleca
am scos din portofel marele zid chinezesc
și am plătit totul

mai puțin triumghiul acela de sânge
care se prelinge a printre gleznele comesenilor
adulmecând urma celor dispăruți

de fapt cea mai erogenă zonă din trup
rămâne sufletul

mărturisea Swedenborg
mortul
aprinzându-și o țigară

un blid cu lăcuste prăjite costă ceva mai puțin
decât o porție de stridii

asa că diseară o să mâncăm spanac

răspundeam eu
cel aproape mort

apoi tăceam amândoi
până ce apa începea să fiarbă
în paharul de hârtie

haine second-hand

„în fiecare dintre noi se află un gol
de forma lui Dumnezeu”

scria în ziarul de seară

și imediat după aceea
peștii cei mai inteligenți se deghizau
într-o piatră
presărată cu peșteri

dar câte nu se pot face cu mâinile

cu aceleași mâini

poți binecuvânta
sau ucide

răspundeam

și toate hainele noastre erau second-hand

adică ne îmbrăcam cu trupul ce aparținuse înainte
unui alt om

conversația

importante vor fi întotdeauna tramvaiele
caldarâmul
locurile improvizate de fumat

da măi
mi-a ieșit teribil de bine traducerea din Rilke
încă de dimineață aveam un titirez
care urca de jos
și-mi ajungea până-n gât

spunea Nora ruga
la telefon
puțin după patru ianuarie

și Nora avea peste 70 de ani

și eu mă gândeam că totuși
rămân atâtea lucruri de dăruit
atunci când nu ți-a rămas
mai nimic

aproape fără să părăsești
caldarâmul subțire dintre sânge
și zăpadă

Piața Spaniei

pictată pe un gigantic ecran albastru
și sumedenie de vitralii
catedrala semăna cu o gară

un furnicar
la orele de vârf

cui să te spovedești
duminică dimineața
fără hartă
ochelari
și telefon celular

cui să-i mărturisești
că uneori nu mai simți pic de sânge
prin propriile artere

doar un fel de ceață

poate că ne apropiem
îndepărtându-ne
bodogănea cerșetorul din Piața Spaniei
desprinzându-și porumbeii
de pe tălpi

inventatorul

în toată nenorocita asta de enciclopedie
who'swho
nu scrie absolut nimic despre mine
și nici despre chitara cu nouăsprezece corzi
pe care am inventat-o
noaptea trecută

am îngropat
în tomberonul din spatele casei
enciclopedia
plus cele nouăsprezece corzi

și acum va trebui să iau totul de la început

„să găsești este actul întâi
și al doilea – să pierzi”
șoptește o perdea
din culise

apoi finalul piesei este stropit
cu benzină
și se trage la sorți
bricheta câștigătoare

bunicul

noapțile rămân frumoase
dar zilele nu fac doi bani

și bunicul doarme

adică stă cu ochii închiși
în fotoliu
și navighează pe Internet

coiful cu țepușă de alamă
și panaș
cum purtau toți cei din garda regală
îi atârnă puțin într-o parte

seamănă oarecum cu Bismarck

în zodiacul oriental
scrie că luni
și marți
mistrețul de apă își va întâlni
prietenul secret

mormăie bunicul

și nu te mai juca iarăși
de-a despicarea văzduhului
în patru

eu sunt din nord
și nu mănânc pepeni

valsul câinelui alb

în acea noapte
am ascultat pentru ultima oară
împreună cu o femeie
valsul câinelui alb

nu te mint

n-ai decât să mă privești
în adâncul ochilor

prin locurile unde un dig desparte apa dulce
de apa sărată

și o piatră
de care stă priponit soarele

parfumurile albastre

atunci când întunericul
face piruete
scările încremenesc

aşadar e vremea să ne întoarcem

„am cheltuit o viaţă întreagă
numai ca să învăţ
cum desenează un copil”

mărturisea Picasso

şi potecuţa timpului
cu bizarele ei zig-zaguri
înainte
şi înapoi

doar de-asta există parfumuri albastre

coletul poștal

coletul primit prin poștă
de la un prieten de departe
se deschide numai cu o furculiță
proaspăt ruginită

și înăuntru se află două creioane
două pixuri cu pastă
și un telefon celular

altceva nimic

așa că astăzi
nu mă voi duce la congresul pălărierilor

și nici la tine
cea mai frumoasă
dintre mustangii pierduți ai Americii

totul începe cu o idee genială
cum ar fi un punct

de acolo pornește perspectiva inversă

poate alte minuni

doar v-am spus asta și altădată
la întoarcere din lumea celor morți

poștașul din copac

și mă sună la telefon cineva din Noua Zeelandă
caiacul acela încărcat cu pene
ce navighează prin partea de sud-est
a pământului

mă sună la telefon
și apoi tace

în Noua Zeelandă este încă ieri

și pe-aici se pare că a-ncepur
ziua de vineri

urcat în copac
poștașul îi spune cuvinte jignitoare
câinelui nostru vagabond

stai liniștit
îl sfătuim

stai liniștit

apoi scoate din buzunar un pix cu pastă
și hașurează toate frunzele
din dreapta peisajului

doar știi prea bine că femeilor le place
atingerea spaimei

afișul cu lilies

treisprezece motive ca să iubești lilies
- scria într-un afiș de pe zidul tipografiei
și cuvintele astea erau însoțite de o imagine
cu niște aripi
și câteva cifre
care se răsuceau prin aer

am stat o vreme acolo
apropiindu-mă
și apoi îndepărtându-mă de perete

treisprezece motive nenorocite
scrise negru pe alb

și eu nu reușeam să găsesc nici măcar unul singur
ca să-mi iubesc propria piele

apa (mărturisirea)

iartă-mă
n-am vrut să te înghit
însă pur și simplu se cuvenea
ca măcar unul dintre noi
să supraviețuiască
mărturisirea apa

în timpul visului

cred că-i părea teribil de rău

oricum
avea lacrimi în ochi

pe marginea trotuarului

privite din profil
picioarele femeilor sunt frumoase
aproape întotdeauna
așadar să ne așezăm pe marginea trotuarului
și să ne bucurăm
pe gratis
preț de câteva țigări
până când o să se întunece
și sumedenie de peștișori japonezi
își vor presăra fosforescența
prin arterele orașului
Toyota Nissan Mitsubishi
ce nume ciudate au mecanismele
care te fac invizibil
cândva am cunoscut un bătrân
de la cincisprezece ani
vindea ouă de prepeliță
și încă nu se plictisise
știi
mi-a spus într-o seară
încă nu am întâlnit două
cu totul identice

pe balcon

păi dacă albul
adică lumina
cuprinde toate culorile
înseamnă că sângele face parte din lumină
tu ce crezi
mă întreba prietenul meu de zece ani
și ploua de mama focului
pe fostul bulevard 1 Mai
în prezent Mihalache
norii
și apa murdară
își aruncau gropile până dincolo de trotuar
nu știam ce să răspund
așa că mă prefăceam atent la înjurăturile șoferilor
chiar alături
mai tânărul meu prieten se sprijinea de balustradă
sugându-și degetul rănit
probabil nimic nu se pierde
mă gândeam

butoanele ascensorului

uie
băga-mi-aş picioarele în ea de viaţă
am prăpădit atâţia ani
numai ca să-nvăţ cifra trei
cine ştie cât o să mă coste
până s-ajung la patru
vorbea de unul singur
individul acela dubios
îmbrăcat într-un halat ca vai de lume
la balamuc
încerca să nimerească
butonul potrivit al ascensorului
cu un deget arătător într-atâta de murdar
încât pe drumul spre cer
podeaua încăperii începea să strălucească

Ming

contează doar faptul
că nu voi reveni

oricum
nu sub această înfățișare

cea mai rezistentă cărămidă din lume
se numește Ming
și este albastră
și se află undeva
prin marele zid chinezesc

„dintre atâtea feluri de a fi singur
această pierdere de magneziu
mă consolează”

bijutierul

păi totul e bine
atâta vreme cât ultimul mort stinge lumina
și penultimul trage apa la WC

pe urmă vom putea hoinări în voie
până spre seară
prin mahalalele din sud

în talcioc
pe-acolo
câteva monede vechi
purtau diferite chipuri fotografiate în profil
câteodată cu barbă

topite împreună cu o linguriță de argint rusesc
o să-mi iasă un colier
plus șapte poate chiar nouă cercei
fără capăt

se gândea bijutierul

oricum n-am fi ajuns prea departe
cu Picasso la saxofon

un blues

„într-una din zilele astea
vremurile se vor schimba
atunci o să vină și timpul meu”

se prelinge spre cer
prin labirintul pestilențial dintre blocuri
un blues
cu vocea prietenului mort
John Lee Hooker

de parcă nu aş fi şoptit
acum câteva minute
aproape aceeaşi nuanţă
de albastru închis

aşa cum bine ascuns
în pământ
un ou de prepeliţă multiplică pâinile

Atlantida

ieri seară aveam în buzunar
sumedenie de pietricele
și văd că toate trei
au murit

păi moartea cam doare
povesteam
atingându-le pentru ultima oară
pielea albastră
înainte de drumul printre ape

și pe urmă se uită
iar olița noastră de noapte
din porțelan
cu niște litere arabe înăuntru
dovedește că Atlantida a existat
ba chiar continuă să existe
undeva
înăuntru fiecarei trup

un calcul infinitesimal

între parter
și etajul unu
balustrada blocului era tot mai roasă de șoareci

dar nouă nu ne păsa

și câteodată făceam dragoste

alteori mâncam pâine prăjită
cu firimituri de ceai

spre seară ni se dădea un creion chimic
niște salivă
și un petec de hârtie

în cinci minute
trebuia să calculăm viteza evantaielor
între streășină
și sfârșitul peisajului

copilul mestecenilor

pentru Mady

cu melancolie
prin Rusia
mestecenii își legănau vodca
de-a lungul stepelor

n-am fost niciodată
pe-acolo

dar țin minte prea bine
cum eram teribil de singur
într-un tren hodorogit
și vodca era copilul mestecenilor
copilul pierdut
ce trebuia legănat toată noaptea
printre stepe
până la capătul Rusiei
oricum până ce mai rămânea în compartiment
doar scheletul de sticlă
dinafara trupului
privindu-te cu niște ochi nevinovat de mari
și aici
și dincolo
deja nicăieri

grafitti

nimic altceva decât
saliva luminii
între noi

și spătarul unui scaun
pătat cu niște cerneală
Edding

adâncime
ai scris pe unul dintre pereți

nisipuri
am răspuns

lipind un timbru
dincolo de fereastră

drumul spre hotelul emigranților

ce idee ridicolă
să iei totul de la început
într-un alt oraș
într-o altă memorie
îi ceri tutungiului
un pachet cu greieri ieftini
și răgușiți
apoi te întorci înapoi în hotelul emigranților
șchiopătând
alături de câteva pietricele
pe care le-ai strecurat singur în pantofi
ultimul tramvai numit dorință
a trecut de mult
scrie în programul de spectacol
tipărit cu litere fosforescente
direct pe asfalt
nu-ntoarce capul
și nu mai număra atâta găurile din ciorap
rămase în urmă

pe spatele soarelui

prin septembrie
tencuiala de pe clădiri
pleacă spre alte țări mai calde
așa că s-ar cuveni să nu vorbim
o vreme
despre timpurile de acum

tot nu o să ajungem
nicăieri

îți place pasărea paradisului?

întreabă fiică-mea
arătându-mi fotografia unui crab

da
mai ales ochii

totuși de ce se întâmplă
uneori
atâtea cicatrici
pe spatele soarelui

32,6 grade Celsius

te iubesc
sau nu te iubesc
ce mai contează
dacă desprinzi toate ierburile
de pe talpa unui melc
să nu te miri
când va începe să te învețe
limba franceză
32,6 grade Celsius la umbră
lângă parbrizul unui Mercedes
de ce tremuri în halul ăsta
când te ating
înăuntrul coapselor
desenez o împletitură de linii
transparente
unde pielea trupului
rămâne cașmir

alb

la urma urmelor
o coală de hârtie
nu este altceva decât un spațiu
plăsmuit din sumedenie de puncte
cu părul alb

ce rost ar avea
să trăiești
într-un singur spațiu

cercul de camfor

(2013)

mesteacănul și noaptea

pe podea
chiar lângă pat
pâlpâie o candelă
Jack Daniels

mesteacănul se uită la mine
prin fereastra larg deschisă
zâmbește
își îndreaptă silabă cu silabă
coloana vertebrală
nu spune nimic
și pleacă

apoi începe noaptea
urechilor lungi

erotikon

un nud
adică o femeie impecabil
epilată în zonele intime
cobora scara
desenată pe zid

avea o frunză de arțar
în mijlocul frunții

încerc am să pricep
ce se ascunde dincolo

*

vineri seara
străzile sunt aglomerate
și autobuzele circulă prost

Vetuța
cântă refrenul „trei șoareci
albi trei șoareci orbi”
iar eu m-am ascuns în labirint
(chiar dacă pute
orice tomberon e un labirint)
și nu mai vreau
să ies de acolo

ce rost ar avea să te muți dintr-un loc
într-altul
tocmai vineri seara
când mai sunt doar câteva minute
până la capătul cercului

*

ce greu se desenează
bocancii unui cerșetor
bătrân

dar și mai greu este să-i reconstitui
zâmbetul
atunci când se apleacă
peste șireturile risipite
prin zăpadă

*

mă uit pe fereastră
e frig
habar n-am
cum se tricotează
cercurile lui Pitagora
niște
depuneri de calciu
printre clapele pianului

*

uneori
toate cuvintele se evaporă

și rămâne doar tăcerea
unei coli albe
cu o minusculă virgulă roșie
în colțul din dreapta
jos
aproape de ieșire

pe o bancă

aprint o țigară mă scufund
în fumul amniotic dispar
pe o bancă lângă stația de autobuz
alături stă o doamnă în cap
are un coif elegant din hârtie de ziar
împrejur zburdă sumedenie de frunze
roșii verzi albastre
galbene cum se întâmplă
prin octombrie mă întreb cine
și mai ales de ce a șmanglit
urechile mumiiilor din Peru
ieri seară cine și mai ales
de ce mi-a pus în cutia poștală
o monedă șlefuită pe ambele fețe
cu totul albă

un pătrat în mijlocul cercului

am pierdut un bănuț
găurit

venise din China
si nu valora cine știe ce
însă vara
pe căldurile alea mari
puteam să mă ascund
în pătratul de umbră din mijloc
chiar mă rostogoleam
printre tălpile trecătorilor
până departe
dincolo de al nouălea semafor
începea iarba
dintre văzduhuri

muşuroiul

o femeie bătrână
pune banii pe pamânt
în faţa muşuroiului de furnici
şi începe să plângă

noi
studenţii de la Belle Arte
ne strângem în spatele ei
şi desenăm în tăcere

până când se termină furnicile

apartamentul numărul trei

o vreme
am locuit în apartamentul
numărul trei

un trei mare
decupat din alamă
înnegrită pe margini

cifra trei
scrisă cu negru
înseamnă cu totul altceva
decât cifra trei
înveșmântată în galben

nu știu ce să spun
despre o cifră
care-și schimbă culorile

în spatele ochilor

noi am pierdut toate războaiele
Moc

de ce taci?

și de ce te uiți în pământ
de parcă ai avea niște vopsea
între
degetele picioarelor?

mai bine desenează-mi
cu trei boabe de mercur
o salamandră
sau orice altă faptură
de care nu se ating nici flăcările
și nici moartea

pe nisip

sau mai bine în spatele ochilor

acolo unde se află
tot ce era de văzut

ferestrele or să cadă

fiindcă nu te-ai învrednicit
să chituiеști cercevelele
măcar să bati niste nenorocite de cuie
geamurile or să cadă
în curând
și totul se va duce pe apa sâmbetei
ecoul unei picături de ulei
în tigaia încinsă
obsценitatea cartofului
smochinele prăjite cu pătrunjel
normal că te bântuie gândul
să o lași baltă
uite
îți dau o singură pară
nu te atinge de ea
taie doar paginile
fără umbră

Înăuntrul unei linii

cândva
am văzut aureola
unui craniu
de porumbel
deplasându-se cu o precizie
într-adevar înspăimântătoare
spre piatra
ce tocmai se năştea
dintr-o praştie
cândva
am privit iarăşi moartea
drept
în
ochi
şi era dimineată
un matematician
şi un yoghin
jucau table pe terasa
Oteteleşeanu
prin apropiere
parcă se zăreau nişte câni
cu şvarţ
în rest coala de hârtie
visa
mai departe
că se află
înăuntrul unei linii

apropieri

poți atinge
doar
câte ceva
din tot ce există
prin apropiere
uneori
acel moment în care
sunetele unei ferigi
sunt
preluate
de
un
pian

oglinzile din sobă

pe-atunci nasturii erau albi
și toate butonierele albastre
iar eu și fratele meu Sorin
matematicianul
aruncam seara în sobă
dopuri
și capace de argint
de la cosmeticele mamei
convinși că până dimineața următoare
se vor preface în oglinzi

norii pe cer

de o vreme încoace vodca
tutunul
și femeile
mă interesează mai puțin

prefer să vagabondez prin cartierele
din partea de nord a orașului

am pe acolo
sumedenie de prieteni
romburi galbene
romburi violet
câini rară stăpân

am peste tot
sumedenie de prieteni

uneori
mă îndrăgostesc nebunește
de câte un burlan
ruginit

atunci
când nu e nimeni prin preajmă
îi mângâi cu tandrețe
pielea plină de cicatrici
mă lipesc de el
și ascult cum alunecă
norii
pe cer

amprentele câinilor vagabonzi

prea multe țoale
împrăștiate peste tot
în casa asta

o să cumpăr
niște molii

*

oricine poate să șterpească
un graffiti

nu aparține nimănui

totul e să decupezi cât mai repede
tencuiala
și aerul din preajmă
împreună cu amprente
primilor trei
sau patru
câini vagabonzi

*

era seară
și ne era foame
și eram triști

deși o formulă matematică
ne destăinuise
cândva
secretul răsucirii clătitelor
prin aer

*

oare ce caută câinele din vecini
pe acoperișul casei noastre

și de ce latră
așa de tare

acum
când la capătul străzii
tocmai începuseră
parantezele unui violoncel

*

ar trebui să scoatem
sosul de roșii
înfara legii

prea seamănă cu sângele

mai ales atunci când se prelinge
printre litere japoneze
pe creștetul unui ou

*

de ce-ai înfipt un ac
în vârful piramidei de plastilină

acum toată lumina din cer
va curge înăuntru

*

cine o fi sfeterisit pătrunjelul
din omletă

nici o cheie
nu se potrivea
în ușa metalică de la intrare

noaptea trecută
când mă întâlnisem
cu jucăriile înțelepte

*

cu burta plină de pietricele
bocancii bătrâni
sunt îngropați printre ape

dar cu ce drept
întreabă Machu Pichu
copilul portăresei

plicul verde

se cuvenea să ai răbdare
și să te uiți o vreme prin preajmă
sau în tavan
dar ceva mai târziu devenea frumoasă
apa
unde fierbeau macaroanele alea mici
amestecate cu pulberea unor plante

totul se petrecea într-o oală de inox
cu mâner lung
în care trebuia să amesteci
uneori
așa cum specificau instrucțiunile

CARAT

Gemüse-suppe mit Nudeln
scria pe plicul verde

timp de preparare 3-5 minute

cam atâta se scurgea
până în lumea de dincolo
unde habar n-aveam
ce mă așteaptă

grilajul casei

grilajul casei se închidea
cu o clanță de alamă

un fel de virgulă
tolănită la soare
între înăuntru
și înafară

acolo
pe curbura dinspre cer
gravase portăreasa
o hartă
cu drumul spre Indii

totul e să ai răbdare
spunea
până ce timpul
degetele oamenilor
ploaia
o să șteargă toate amănuntele astea
fără importanță

și apoi ne vom urca
în prima corabie cu pânze
ca să găsim drumul spre Indii

un bidonas cu praf alb

după ce totul s-a sfârșit
poți începe dansul

dar cumpără mai întâi
de la magazinul Mega Image
niste sare

Salrom – sucursala Cacica
va scrie pe eticheta albastră

și apoi
280 g. de praf alb
se vor prelinge
printr-o spărtură
de-a lungul muzicii

nu știam că pot
să dansez vals

și mai ales nu
strângând cu duioșie la piept
un bidonaș
cu numele Cacica

un mosor

o spirală
ce se îndepărtează de suprafața pământului
lăsând în urmă
cercuri de sare

degetele unui bijutier

sigur că am venit
la timp
așa cum promisesem

dar nu mai știu
pentru ce anume
am venit

*

cu degetele risipite
prin aer
pictorul memorează
niște cifre

și un gândăcel
numit Ochiul Domnului
trece pe sub crucea
desenată pe zid

*

se cuvenea să inventez
un ritual
la fel de simplu
precum smerenia

așa
au apărut
câteva cristale
de
siliciu
adică
nisipuri
pe pragul ușii
în fiecare dimineață

*

de ce-mi filmați
degetele

n-arn înțeles niciodată
cine
le mișcă

mărturisea bijutierul

*

câinele nostru
nu mai vrea să danseze
pentru
nimeni

stă culcat
în curte
la umbra unui
copac
și măsoară timpul
cu limba

*

apăs pe un
buton
CD-ul începe
să se rotească
după câțiva milimetri
de
tăcere
se aude saliva
unui melc
printre hârtii răătăcite

o pungă de plastic prin aer

ce porcărie să pictezi
pe unul dintre zidurile clădirii
o inimă
cu toate vinișoarele
și arterele
ca într-o planșă de anatomie
pe urmă să și botezi biserica
Sfânta
Inimă a lui Isus
mai bine
ar fi zugrăvit acolo sufletul
adică
pâlpâirea
bodogănea dumnealui
se așezase
pe marginea unui trotuar
clătinându-se înainte
și înapoi
precum înțelepții
cred
că era
un drogat
că de-aia fâlfâia
prin aer
o pungă de plastic
absolut goală
unde spunea că înoată
peștii lui Dumnezeu

pianul

și pianul?

ce vom face cu pianul
coborât în pivniță?

o să-i tăiem coada
și vom pune în el cartofi

iar seara
în frumoasele seri de iarnă
cartofii vor fi dulci
și ceaiul negru

nu știu ce altceva să facem
cu pianul

ochiul pictat cu var

nimic
nu se petrece
la întâmplare
printre tastele
unui computer
alunecă
o bilă de mercur
lovește
litera G
și
o ia razna
pe toate potecile
deodată
ochiul
pictat cu var
în mijlocul frunții
începe
să
clipească

casa pescarului

cine o fi bătut

un cui

lângă uşă

atârnă acolo o plasă

şi cui aparţin cuvintele peştilor

dedesubt

într-o pată

care se prelinge prin aer

deschizând

şi

închizând

gura

până dincolo de apă

schimbarea numelui

apoi tăcere
cât vezi
cu
ochii
numai
câmpuri de căpșuni
pe
vârful
unui ac

DAR
tălpile tale unde sunt?

(2016)

dulapul
(sau scrisoare către Pierre)

iartă-mă
prietene
că îți răspund așa târziu
și în puține cuvinte

am lăsat baltă bijuteriile
și scrisul

construiesc acum un dulap

va fi lăcuit în maro-roșcat

are numai două uși
dispuse pe verticală
însă am prevăzut și un sertar secret

seamănă oarecum cu mine

nu pot să vin la Paris
chiar dacă îmi doresc asta

nu am bani de drum
și trebuie să termin dulapul

cred că este cel mai important lucru
pe care îl am de tacut
în lunile următoare

te îmbrățișează
Mircea

nisipul din bocanci

mâine
voi cumpăra o zgardă nouă

o zgardă modernă
cu mâner ergonomic
și arcuri de sticlă

pe urmă o să îmi plimb strada
prin alt cartier

am învățat de la chinezi
că nisipul în bocanci
primenește memoria

vitrina marelui magazin

noaptea
atunci mă opresc în fața vitrinei
marelui magazin
acolo
îmbrăcată în lumina orbitoare a reflectoarelor
una dintre cele mai frumoase femei din lume
se uită spre cer
dezvelindu-și dinții
celelalte două vorbesc
despre moarte

una singură mă privește

drept în ochi

până ce îmi acopăr cu fularul
hainele ponosite

oamenii orașului trec pe lângă mine

și se uită în altă parte

toti cred că sunt beat

așa că rămân mai departe în fața vitrinei
luminate orbitor

numai ea mă privește

în noaptea asta

în toate nopțile

ultimii neuroni

uneori
clopotele din Tibet se aud
și în bucătărie
și în magazia din spatele casei
unde tot repar un scăunel

unul verde
apoi albastru
și în cele din urmă
cu totul galben

păi cam ăștia sunt ultimii neuroni
din pusculiță
se cuvine să am grijă
pe ce-i cheltuiesc

ochii de acum

oamenii sunt niște făpturi
luminiscente

păcat
că ochii noștri de acum
nu reușesc să ajungă
până acolo

trei colțuri ale patului

să fi avut vreo șaptesprezece
ras pe cap
blugii sfâșiați ici și colo
stăteam pe aceeași bancă
în parc
la o distanță de 30 cm.
și 50 de ani
avea căști Sony pe urechi
plângea
apăsă tastele unui telefon mobil
am tras cu ochiul
„la noapte o să dorm iarăși
fără tine
ghemuit în trei
din cele patru colțuri ale patului”
scria pe ecran

APA

în limba
celor printre care trăiesc acum

APA
este un cuvânt reversibil

după câte îmi aduc aminte
și printre alte
văzduhuri

am fost întrebat

fiți amabil domnule
stiti cumva
unde se află Intrarea Noptii?

am fost întrebat

nici înainte
și nici după
stimată doamnă

nici înainte
și nici după

piticania

nu am plan

însă pot să mă uit
ore întregi
la o minge de ping-pong
portocalie

uneori mă opresc
o mângâi pe creștet
întreb
și ce-ai făcut în ultima vreme
piticanie
soarele meu secret

mai trage si tu niste sfori
acolo sus

acum

acum
sunt un bărbat singur

merg la piață
gătesc
mătur
spăl rufe

Nastenka
vino mai aproape

noaptea
desenez bijuterii
pe care argintul nu o să le poarte
niciodată

cu picioarele încrucișate

stau cu picioarele încrucișate
într-o apă

apa trece
și chiloții rămân
spre dezamăgirea colegelor
de la cursul de yoga
pregătite să măsoare
cu un compas
și o riglă
distanța dintre sol
și turnul primăriei

coloana vertebrală

coloana vertebrală nu-l din aur
și nici din argint
sau inox

doar niste amărâte de oscioare
înșurubându-se o viață întreagă
spre toate direcțiile

nici nu bagi de seamă
că există
până când începe să doară
tot mai tare

„aha!”
– te gândești –
„păi de-asta a cerut Attila Hunul
să fie îngropat în picioare

voi lăsa vorbă să mă pună și pe mine
prin apropiere

o punte

ca să construiești o punte
între malurile prăpastiei
ai nevoie de cel puțin două pietre

una care pleacă

și cealaltă care ajunge

ceva nu tocmai solid
și care-și schimbă mereu culoarea
cum ar fi o memorie
sau un cameleon

fiecare
în spate
cu propria cruce de apă

ieri

ieri a început
echinoxul de toamnă

sunetele dintre sulf
și mercur
erau ceva mai catifelate
ca de obicei

consolarea

sufletul meu se află în tălpi
și atunci trebuie să aștern
sub el
multe drumuri

bocancii s-au terminat
și nici cu paralele
nu stau tocmai bine

„las' că o să vină acceleratul
de Alba Iulia
și o să-ți taie toti nasturii de la cămașă”

mă consolează Nora Iuga
la telefon

cubul de cristal

și ce-i pasă
unui cub de cristal
că și-a rătăcit șapte colțuri
atunci când singurul păstrat
strălucește
toată pierderea

un afiş

vântul zdrenţuieşte
un afiş
dând la iveală
toate dedesubturile

în partea de sus
cântă peste câteva zile
Enrique Iglesias

iar jos va sosi în decembrie
anul trecut
cercul de stat din Beijing

noi încă nu ştim
unde vom ajunge

restul degetelor

pentru Cornelia D.

cu două degete
încă mai cânt la clavecin

celelalte s-au rătăcit
într-un acvariu

acolo
printre adâncimi de apă
și fotografii vechi
o să regăsesc până la urmă
zâmbetul
și blândețea din ochii unei femei

poate un delfin

toată apa

în dimineața asta
mă doare iarăși
toată apa din ochi
până dincolo de nisipuri

așa că desenează-mi o glumă pe chip

Nastenka

sau măcar niste ierburi

în absența pământului

câteodată imponderabil
și incolor
precum orice grămăjoară de sticlă
în absența pământului
alunec noaptea pe străzile Londrei

spun câte ceva
în urechea lui Swedenborg
cel plecat dintre noi
acum 243 de ani

Swedenborg toarnă cuvintele
în urechea unor îngeri

nu știu cui aparțin urechile
în care ne toarnă îngerii

semafoarele

cineva
a distrus toate semafoarele
din cartierul ăsta

și acum oamenii curg
în sus
și în jos
după cum bate vântul

Xi

mă duc pe la prietenul Xi
graficianul
fereastra atelierului e deschisă
dă de mâncare
unor porumbei
măi Xi
învată-mă si pe mine să desenez
ceva frumos
urechile unui cărăbus
sau măcar o hârtie mov
mototolită lângă trotuar
prea târziu bătrâne
zice
ai venit prea târziu
pot să-ți arăt cum se mângâie
un cub
sau se dezbracă o portocală
atât

castronașul cu afine

astăzi joi 9 iulie 2015
în Piața Mihalache au apărut afinele

consumul anual
revine cam la 3-4 boabe
pe cap de locuitor al capitalei

si eu n-am bani
nici măcar pentru amărătele alea de boabe

așa că o să pictez chiar acum
un castronaș
burdușit cu afine
și zahăr

pe la prânz
tabloul va fi gata

o să am prin stomac un saxofon
adulmecând cu tristețe gustul afinelor
însă împrejurul tabloului pictat de mine

se vor aduna
năucite de admirație
cele mai frumoase și inteligente muște

clepsidra

cele de sus
curg
printre cele de jos

dar

după ce răsucești
clepsidra
cele de jos
încep să alunece
spre cele de sus

stii
Nastenka
eu chiar am spus
cândva
cuvintele astea

și nici măcar nu aveam
la îndemână
o clepsidră

numai un pahar
gol
rostogolindu-se prin aer
după niște vodcă

pe stradă

pictez pisici
până când ceaiul devine
cu totul negru

și pe stradă trece o femeie

sunetul brățărilor imită perfect
umbra salciei
din apropiere

până la etajul cel mai subțire

paharul cu apă

ieri seară
am furat din magazinul Mega Image
patru ciuperci
și trei ridichi

astăzi
voi mai sfeterisi ceva cartofi
și niște ceapă

asta înseamnă un bol
cu salată de legume

destul ca să trăiesc
până mâine

destul ca să scriu un poem
despre apă
și paharul în care doarme
apa
cu toate aripile adunate
înăuntrul trupului

Parakletos

cu timpul
un anumit sunet al semnăturii
devine o cruce

Parakletos

oare ce să însemne
asta

inelul din ierburi

cred că bunica mi-a strecurat
cândva
pe unul dintre degete
inelul ăsta de clorofilă

se cuvenea să îmbătrânesc
și eu
ca să pot simți
cum împrejurul circumferinței
se rotește un fel de ceată luminiscentă

poate o cifră

n-o vezi mereu
totuși te ajută
întotdeauna

o împletitură de ierburi

o auroră boreală
printre oscioarele
aceluiași deget

**adevărul gol-goluț
plus câteva amănunte**

eu nu mă uit la TV nu citesc ziarele
nu folosesc NET -ul
telefon mobil am
pe carcasa lui scrie Nokia
sau cam asa ceva
oricum o localitate de prin Ardealul de nord
ziua îl tin închis
noaptea îi dau drumul din cușcă
degeaba
nu mă sună nimeni

seara
spun o mică rugăciune
găsită printre neuronii
din dreapta peisajului

„Doamne- Dumnezeu
ajută-i pe omuleții tăi
că tare mai sunt caraghioși
cheltuiesc o viață întreagă
numai ca să afle rostul
meseriei de a trăi”

spun rugăciunea
și pe urmă pot să dorm liniștit
cu profetul popular sub pernă
habar n-am cine-i ăla

aniversarea

s-a făcut cam octombrie

și astăzi începe cifra 69

Nastenka
dă puțin la o parte cărămizile
din acvariul ăsta mic
să intre niste aer curat

am pregătit un tort de orez
cu ierburi sălbatice

altceva nu stiu să fac

nu vrei un pahar de vodcă?

apoi o să scriu pentru tine
câteva poeme lungi
pe un băț de chibrit
până când va sosi cineva
să-și aprindă țigara

mărturisirea

câteodată
mai spun câte ceva
despre cele nevăzute

dar numai prin cuvinte
care nu se aud

guguștiucul

guguștiucul
avea ochelari cu ramă roșie
iar eu
tocmai uitasem acasă
cheile de la apartament

în rest nu ne deosebeam
cine știe ce

dar tălpile tale unde sunt?

m-a întrebat

scrisoare din Suceava
(sau destinul cerceilor plăsmuiți din sare)

stimate domnule

am primit
pe la mijlocul lui septembrie
bijuteriile dumneavoastră plăsmuite din sare

nu multă vreme după aceea
au început ploile
și ninsoarea
asa că din toate cele dăruite
n-a rămas mare lucru
dar eu port în continuare
chiar și acum
umbra cerceilor
și vă asigur că este sublimă

cu deosebită considerație
A. F.

umbra tălpilor

cam același lucru
dacă o să plecăm peste câteva zile
sau peste câțiva ani

vom lua cu noi numai bricheta
și poate unul dintre colțurile camerei
burdusit cu borcănașe
în diferite culori

înțelegi
Nastenska?

oricum
cuvintele se evaporă
ca și tot ce ating oamenii de apă

si să nu uităm că autobuzul 300 circulă
numai până la ora douăzeci și trei
plus
minus
câteva minute
cu argintul zdrențuit pe margini

oboseala

am obosit
să tot caut ridichi
prin pădurea de mesteceni

orga

orga
terminase de croșetat
cupola catedralei

și ploaia
care curgea peste cupolă

de crezut
ca tot ceea ce pare
imposibil

felia de cașcaval

am nenumărați prieteni
așa că nu mă plictisesc
niciodată

ce faci
proasto
îi spun feliei de cașcaval
proaspăt alunecată dintr-o chiflă

iarăși te-ai tăvălit pe jos

iarăși vrei să zbori pe fereastră
în grădina vecinului
printre sute de catarge

rostopasca

rostopască

nu ştiu ce-i aia
însă cuvîntul în sine
cuprinde atît de multă muzică
şi tandrete
încât pot să vagabondez
toată noaptea
pe străzile oraşului
repetând rostopască
rostopască

sub tălpi
pămîntul există
şi nu există

la început

la început
e o aruncătură de praştie
cu o piatră
ceva mai cuprinzătoare

apoi nucile se rostogolesc
din cer
precum nişte biserici rotunde

şi câteodată
chiar ajung

o spirală

ceva se întâmplă întotdeauna
între argint
și umbra argintului

de obicei o spirală
deșirată invers acelor de ceasornic
precum urechea

spațiul dintre lumi
(sau ultima noapte cu Nastenka)

pe-aici
aproape nimic nu durează
o veșnicie

oricum niciodată întâlnirea
dintre un bărbat
și o pietricică rotundă
cu numele Nastenka
un cristal

dar poate că este vorba
despre două cristale

unul însuflețit
și deșirându-și memoria
în sumedenie de povești rară noimă
iar celălalt
strălucitor
și tăcut
ca tot ce vine dintre spații
cu mult mai cuprinzătoare

important este să te bucuri din suflet
de ceea ce ți se oferă

într-atâta de verde
și violet
încât pare galbenă

*

aş vrea totusi
Nastenka
să-ţi mai spun ceva
înainte de a se pierde
conştiinţa noastră simultană

odinioară exista
pe lângă Piaţa Mihalache
o librărie mică

şi cineva scrisese pe geam
cu litere de-o şchioapă
câteva rânduri din Seneca

„nu este puţin
timpul pe care îl avem
ci mult
cel pe care l-am risipit”

REPERE CRITICE

ALEXANDRU CISTELECAN

„camera de subsol sau răscumpărarea” (Editura Vinea) este a patra carte a lui Valeriu Mircea Popa. Și – asta fără dubii – cea mai elegantă. Poetul, deși de-o vârstă cu clasici ca Adrian Popescu (e născut și el în 1947), s-a afirmat doar în ultimii ani. Debutul său („furnicile și oglinda”, Ed. Mascat Press, 1993) e o carte de sertar, fiind lucrat între 1979-1989. Poate chiar un fel de samizdat, de vreme ce manuscrisul a trecut, totuși, din mână în mână. Ori măcar prin câteva mâini. Din această circulație poetul s-a ales cu o prezentare făcută, în 1983, de Cezar Ivănescu în paginile „Luceafărului”. Ceea ce remarcă atunci Cezar Ivănescu („mizerabilismul de nuanță bacoviană”, „cruzimea observației”) rămâne un refren în comentariile ulterioare, pre- și post-debut. Parte din ele sunt exceptate în reperele critice (datorate, însă, în majoritate, unor poeți) care închid ultimul volum. De la Constantin Abăluță care-i pune debutul „în descendența spiritului nevrotic-existențial”, și până la Gheorghe Grigurcu, care-i concede „un fin umor bacovian”, această constantă deceptivă îngroșată în expresionisme lapidare îi vine mereu omologată. „furnicile și oglinda”, în fapt, nu sunt operă de debutant. Se vede din certitudinea dramatică a versului și din cinismul de brici al notației că retardarea editorială a lui Valeriu Mircea Popa nu-și are cauza în ezitări de natură estetică. Din contră, volumul se impune tocmai prin precizia artistică a traumelor și prin densitatea

existențială a agoniei, din acest punct de vedere el e, poate, volumul cel mai centrat, cel mai uni-tonal dintre cele ieșite până azi. Valeriu Mircea Popa scrie, pe de o parte, în vecinătatea sintaxei gătuite și atomizate a Angelei Marinescu (de pe vremea „Blindajului final”) și, pe de altă parte, într-o empatie de viziune cu expresionismul subliminalului din poezia lui Aurel Pantea. Structural el e poate mai aproape de cel din urmă, chiar dacă lucrează cu sintaxa de așchii a celei dintâi. Dar entropia sintaxei e controlată și convertită într-o viziune grotescă a infrarealului, în care spasmele se visceralizează, iar metafora lucrează ca o metaforă fiziologică. Dacă ar fi fost luat în seamă, acest prim volum l-ar fi scos pe poet în vedetă, trecându-l din linia de rezervă, în linia întâi a post-expresioniștilor, O discreție fatală s-a ținut și de „războinicul cu ciorapi de piele”, scos în regie proprie în 1996. Scriitura e aici mai aerisită, angoasa mai fluidă și mai permisivă la iluminare. Poetul iese, oricum, din bolgie, ori măcar din strictețea ei. Deși preferința pentru grotesc și terific trage acum spre manieră, poetul se asigură de difracția anxietății prin accesul mai liber la cotidian și biografic, luate ca puncte de inserție a neliniștii. Parțial antologic, recartând piese din volumele precedente, „ultimele pătrate de frig” (Editura Eminescu și Asociația Scriitorilor București, 1998) merge înainte pe linia decompresiei sintactice și, mizând pe revers, a comprimării stărilor prin insinuanță. Sintaxa relaxată relaxează însă și regimul angoaselor, care intră nu doar în rarefiere, ci și în stilizare. Poemele prind gustul hieraticului și ele combină secvențe iconografiate. Hieroglifa devine acum principiul de transfigurare a

realului, într-o retorică de notații ce-și joacă divergența cu aplomb.

Volumul „camera de subsol...” se inspiră din linia de eleganță a celor dinainte, mizând pe contragerea hieroglifată a sugestiilor, mult mai încărcate acum de rafinement livresc, de aluzivități decantate. Dacă fiziologia se mai simte terifiată (și se mai simte), ea nu mai trăiește atât din spasmul infernal, cât din frisonul iluminării. Valeriu Mircea Popa e un evadat din bolgie. Memoria lui (imaginativă) e încă traumatizată, dar poetul pare tot mai sedus de lumină.

Ziua literară, nr.12, 29 iulie-4 august 2002

GHEORGHE GRIGURCU

Valeriu Mircea Popa e un solitar profund convins. Solitudinea domniei sale este – așa cum se cuvine – ușor maniacală, obișnuind ritualuri absconse, de un fin umor bacovian [...].

Cuvintele de ordine sunt disperarea, supraviețuirea, înfrângerea [...].

Efectele unui asemenea mod de a fi sunt multiple. Mai întâi apare consemnarea minuțios detașată a fenomenelor mărunte, îngroșate uneori cu trăsături fantastice (singurătatea acută e predispusă a halucina) [...].

Motivul tabloului e recurent [...] ori e înlocuit cu al vitraliului dintr-o catedrală [...].

În fine, e pus în scenă senzaționalul. Cultura acestuia are un caracter mizantropic, funcția lui fiind aceea de a biciui existența în genere, tratând-o drept grotescă, hilară, absurdă. Senzaționalul e în sine compromițător pentru normalitate, ca un soi de miracol decăzut.

România literară, nr. 25, 28 iunie-4 iulie 2000

Așa cum spuneam și altă dată, poezia lui Valeriu Mircea Popa este cea a unei profunde solitudini. Prin definiție, solitudinea reprezintă o restrângere drastică, dacă nu chiar o suspendare a relațiilor eului cu lumea. Aceasta din urmă suportă o reducere al cărei tablou se incheagă din fapte minime, din deșeurile

grandorii. E o lume de uz personal, am zice homeopatică [...].

De fapt presiunea interioară a substanței crește, într-o inversă proporție cu suprafața redusă ce o înscrisce. Minimalizările au un sens ironic. Atmosfera e intens bacoviană, cu toate că limbajul total diferit îndepărtează complet ideea de epigonism. Valeriu Mircea Popa își are propriile obsesii, propriile ritualuri, propriul cod. Din punct de vedere formal (dar nu numai) – poetul își exprimă decepția față de un univers care și-a pierdut exactitatea geometrică, acel model suprem al preciziei, lăsând loc aproximărilor, informului, anarhiei. Să reamintim că, opuse naturii, peisajele abstracte constituie însemnele spiritului pur, esența regnului absolut care e artificul. Simbolul intrinsec al poeziei în cauză e un sacrificiu al geometriei. [...].

Într-un chip beckettian sunt înregistrate figurile stranii ale renunțării la Forma perfectă, comensurabilă cu o derizorie nostalgie [...] ori ca o priveliște suprarealistă, în cadrul căreia resturile geometriei abolite levitează alături de entitățile organice ori spirituale, într-un soi de bonomie delirantă [...].

Dacă unele asocieri lunecă încă spre prețiozitate, în aceeași manieră bizară a monomaniei, predomină constatările simple ale unui suflet regresiv, stupefiat parcă de elementarele date oferite de simțuri [...].

Precum la autorul lui *Murphy*, decăderea se purifică, se reîncarcă de candoare. Prin adâncire, își află în sine antidotul. Se reîntoarce, circular, către origini, deschizând perspectiva infantilă a unui *homo ludens* [...].

Absurdul își pierde astfel atributul de teroare, transformându-se într-un joc, într-o feerie a gratuității, prin transparența căreia tragedia e abia perceptibilă [...].

Sub același unghi moral, lirismul lui Valeriu Mircea Popa își dezvăluie însă și o latură demoniacă. Semnele ingenuității alternează cu cele ale unui cinism ce se complăce în sine, mizantropie, printr-o extensie a dezamăgirii ființei, printr-o extrapolare a subiectului asupra celorlalți. Despuiat de inocență, acest joc e de regulă nemilos [...]. Cinismul e, firește, o manifestare a cruzimii, iar aceasta este, după cum afirmă Nietzsche, „una din cele mai vechi desfătări ale umanității [...] pentru că procură cea mai înaltă voluptate a sentimentului puterii”. Solitarul ultragiatic care e poetul în discuție apare crud în gesticulația domniei sale ce acreditează absurdul, aseasonându-l cu sarcasme. E o violență derivată a singurătății, ce-și divulgă slăbiciunea în chip paradoxal, ducând la acea „bufonerie sângeroasă” indicată de Baudelaire [...]. Ideea de efort e ridiculizată, pusă sub semnul a ceea ce faimosul bard francez numea „teribila logică a absurdului”.

Sinteză a celor două impulsuri, purificarea prin reîntoarcerea la elementar și impurificarea prin grotesc deformativ, demoniac, se efectuează în unele texte din care rezultă un amestec de umilință și afectare, de durere și teatralitate. Firul lucidității trece prin aceste ipostaze eterogene, structurându-le, sudându-le. Căci atât umilința (stare dureros voluptoasă), cât și afectarea (înscenarea despovărătoare, neutralizantă) constituie repere ale sensibilității reflexive, ale trăirii responsabile de sine. Conștiința lirică (factor liric în sine,

având un numitor comun cu ernoția) catalizează pornirile morale, dă o formă umorilor, care e însăși sensul lor decantat. Sensul creează câmpul în care contrariile se reazimă unul de altul, în care pot sugera o armonie a dizarmoniei [...]. Poezia lui Valeriu Mircea Popa: o lacrimă a lucidității.

România literară, nr. 28, 17-23 iulie 2002

OCTAVIAN SOVIANY

În ultimul său volum de versuri, *„camera de subsol sau răscumpărarea”* (Editura Vinea, 2001), Valeriu Mircea Popa face o poezie a miracolelor cotidiene, care stă sub semnul opțiunii ferme pentru real [...].

Poetul urmează, în asemenea texte, un fel de retorică a „salturilor” sau a „rupturilor”; el pornește aproape întotdeauna de la „filmul” cotidianului, pe care îl înregistrează cu o acribie de documentarist, dar percepția declanșează mecanismele memoriei involuntare și, odată cu aceasta, jocul „corespondențelor” care nu mai posedă limpiditatea din reveriile oculte ale moderniştilor, se concretizează în configurații unde locul simbolurilor a fost luat de semnele opace sau cel mult translucide. Se ajunge în felul acesta la aglutinări imagistice (care amintesc de tehnica oniricilor sau a „minimaliştilor” cu rădăcini suprarealiste), sugerând stări de tensiune semnificantă, legate de aspirația de a articula indicibilul, de unde senzația misterului sau a miracolului. Această metodă este dusă până aproape de perfecțiune în poemele „secvențiale” (*abecedarul dresorilor de fum, rayuela sau 27 de poeme găsite într-un tomberon, camera de subsol sau răscumpărarea*) unde discursul este comprimat la maximum, ajungându-se, ca în poezia extrem-orientală, la pure configurări de obiecte-semn, investite cu o stranie capacitate de a iradia, generând în jurul lor „aure”, câmpuri energetice și aducând sugestia sacrului, dat ca prezență-absență, în conformitate cu „rețeta” oniricilor pentru care po-

ezia nu poate rosti metafizicul, dar îl poate configura. Actul poetic devine, dintr-o asemenea perspectivă, o „disciplină spirituală”, o „asceză” având ca finalitate sublimarea pulsionilor instinctuale, reconectarea vieții la spirit, depășirea falsei antinomii dintre corporalitate și spiritualitate [...].

Tensiunea, care este în același timp existențială, dar și semiotică, se obține printr-o insolită rostirii care încearcă să aglutineze noțiuni și lucruri foarte îndepărtate, parcă în virtutea unei viziuni „anagogice”, care proclamă principiul sinonimiei universale [...].

Dincolo de dimensiunile sale de „exercițiu alchimie” poezia devine în felul acesta o formă de exorcism, un „cântec împotriva morții” prin care viața amenințată de entropie încearcă să-și compenseze deconcertanta fragilitate [...].

Efectul de autenticitate e maxim, iar volumul poate fi considerat, neîndoielnic, una dintre cele mai bune cărți de poezie ale anului precedent.

Luceafărul, nr. 5, 6 martie 2002

CONSTANTIN ABĂLUTĂ

Valeriu Mircea Popa este unul dintre nu mulții poeți care, cu fiecare carte apărută (aceasta este a patra), confirmă speranțele puse într-însul. Lirismul lui, epurat și geometric, păstrează egală distanța dintre suflet și minte, și adeseori adaugă un fantastic de sorginte senzațional-burlescă, citit și în surdina unui cod ironic/autoironic.

Eclectismul acesta își capătă o perfectă justificare căci, datorită lui, poetul reușește efecte de mare finețe, sugestii polisemice ce-i permit să sondeze cele mai adânci zone ale umanului fără a apela la complicate trame narative. Decuparea unui detaliu din viața reală și apoi transmutarea lui în spații himerice este procedeul său favorit. Capacitatea de a simboliza a derizoriului este nu povestită, ci revelată. Din „ultime pătrate de frig”, într-o „cameră de subsol”, poetul crează o lume stranie, în care urgența reacțiilor certifică o tensiune existențială maximă, traume și angoase rezolvându-se în cinice, melodioase autoflagelări de genul: „eșafodul fusese acoperit cu o catifea roșie/ ca să nu se vadă sângele”, ori în ingenioase și meticuloase manii de bricoleur: „dacă o să înfășori cu răbdare pe mosor! firul de sânge/ vei ajunge până la suflet”.

Spre a evita monotonia unor stări ultimative, poetul folosește cu succes resursele ludicului, corectând cu versuri „luminoase” o construcție acuzat labirintică. Suntem astfel fulgerați de sintagme memorabile ca „elicopterul cu portocale nu mai opreș-

te aici”, „o noapte întreagă îi trebuia unui glonț ca să traverseze portocala” ori intimidati de gesturi venite dintr-o singurătate alarmantă: „ca și cum ai număra/ la nesfârșit aceeași lumânare până când s-ar aprinde singură”.

De altfel, Valeriu Mircea Popa este, ca orice poet care se respectă, inventatorul unei lumi iluzorii, himelele lui funcționează cu eficacitatea descumpănitoare a refuzatului (poete maudit, se spunea odinioară). Blazonul singuraticului, al celui neînțeles și neacceptat de nici o societate, este discret purtat, el fiind adesea descifrabil mai mult în refelexele pe care le aruncă pe lucrurile din jur. Întrebuințarea cu precădere a condiționalului induce frustrarea / revolta moderată: „dacă o să-ți închipui în fiecare seară că în spatele oaselor craniului se ascunde o mandarină într-o bună dimineată te vei trezi cu niște sâmburi în palmă”.

Original și tenace, luându-și în stăpânire materia în cercuri concentrice, jucându-se în spațiile neurotice ale iluzoriului, în limbul unor latențe ce adaugă ființei umane dimensiuni nebănuite, Valeriu Mircea Popa face parte dintre acei poeți singulari, neîncadrabili în curente ori școli. Nu-i nici optzecist, nici onirist, nici textualist. Poate doar ... minimalist (uneori). Dar asta e o tendință prezentă în toată lumea – și explicabilă prin sila de sforăitoare politică internațională. A te refugia în puritatea micilor repere, cu conștiința că atingi marile sfere ale universului, iată un demers ce reputează certe reușite: „ce rost ar avea să te sperii atunci când o măslină se rostogolește către mijlocul farfuriei hamsterul a murit călătorește acum spre cer în sicriul de hârtie igienică”. Lapidar și flegmatic, acest text despre

moartea unui hamster ar putea fi lesne receptat ca reprezentând un necondiționat mesaj spiritual.

Ziarul de duminică, nr. 7, 22 februarie 2002

Stilist desăvârșit, adept al clar obscurului, Valeriu Mircea Popa împrumută eroului său liric autenticitatea personajelor beckettienne: gesturile cele mai neașteptate i se potrivesc și aparentele platitudini îi scot la iveală o bogată viață interioară. Reținerile și cruzimile, melancolia și acțiunea spontan anarhică devin fațetele unei entități spirituale niciodată suficiente sieși. Nevoia și spaima de oameni se urmăresc și confruntă ca limbile ceasului pe-un cadran carnal, ecorșat de vicisitudini și umilințe. Drama mută a celui marginalizat tocmai din pricina sufletului său generos transpare din notații voit lapidare [...].

Discreția, simplitatea și tonul neutru cu care sunt prezentate „faptele” amintesc de Kavafis. Procedul litotei, atât de eficient aici cât și în alte episoade ale biografiei „războinicului cu ciorapi. de piele” indică o mână sigură și un gust pe măsură [...].

Contrapunct, nr. 2-3, februarie / martie 1997

CEZAR IVĂNESCU

Poemele reușesc să încânte și să seducă printr-o persistentă senzație a miracolului existențial, amintindu-ne prin efectul lor paradoxal de câteva enunțuri finale ale lui Cioran din „Le mauvais demiurge” [...].

O anume sfințenie absurdă dublată de o acută conștiință a damnării îi dictează poetului cele mai impresionante poeme directe și memorabile prin lapidaritate și ton [...].

Versurile transmit un suflu al urgenței și o umilitate a experienței umane, prea umane, care le conferă o indeniabilă autenticitate.

Mizerabilismul de nuanță bacoviană, absența ostentației moderniste, cruzimea observației, ni-l arată pe Valeriu Mircea Popa ca pe un adept al „esteticii urâtului”, de o mare gravitate însă, disperat și lucid, delirant, închis fără scăpare în propria-i solitudine [...].

Valeriu Mircea Popa, încă nedebutat până la 36 de ani, este într-un fel un „scandal literar”.

Luceafărul, 2 aprilie 1983

ANGELA MARINESCU

Valeriu Mircea Popa scrie poezie de aproximativ 15 ani și nu a reușit să publice, nu numai un volum care să-l reprezinte, dar nici un grupaj, cel puțin.

Autorul și-a alcătuit o retorică dificilă, dacă ne gândim că el mizează pe latura morală a scriiturii, aceea care nu se poate prinde în cuvinte, dar care, fără cuvinte, nu ar putea exista [...].

O moralitate care a depășit cuvintele sau constituirea lor, prea repede, obosită de lovituri care nu își aveau rostul, exterioare și traumatizante. [...]. O astfel de retorică nu atât gravă (iată un cuvânt deficitar), cât aplecată spre suferință spirituală, își află perfecțiunea în coerența de ansamblu a volumelor (n.a . – *Sfidarea și frigul și Reverberația* – ulterior cicluri din volumul „furnicile și oglinda”, 1993) care înșiră, una câte una, poeziile, la fel de brutale, de triste și de proiectate în incertitudine imediată [...].

Vatra, nr. 2, februarie 1990

NORA IUGA

Deși apropiat ca vârstă celor din generația 80, Valeriu Mircea Popa este un outsider, un alergător singuratic și un perfecționist aproape ridicol pentru timpurile atât de grăbite pe care le parcurgem. Numai la Virgil Mazilescu am mai întâlnit, dintre toți poeții ultimelor trei decenii, o atât de pregnantă și riguroasă construcție a versului în care simpla adăugare sau omitere a unei vocabule ar dărâma tot edificiul. Poezia pe care o scrie Valeriu Mircea Popa nu este una care să te farmece sau să te înduioșeze – nimic sentimental și patetic în aceste rânduri tăioase ca lama de brici, dominate de o gândire rece, hiperlucidă ca un discurs sub imperiul unui drog sever [...].

Factorul de șoc, neprevăzutul, funcționează permanent în mecanica asociativă a ideii cu imaginea, provocând viziuni insolite și aducând în scenă figuri exotice mai ales din lumea mongolă cu care poetul se simte prin cine știe ce ciudate alcătuiri înrudit [...].

Printre elementele care revin cel mai frecvent în poeme – sânge, memorie, creier, dans, diamant, nisip, labirint, metale – un loc privilegiat îl ocupă muzica. Dar această oază cândva promisă, acest paradis cândva așteptat cad în desuetudine, înghițite de mlaștina existențială.

Poemele sunt ca niște crime privite sub lupă, nu poți trece pe lângă ele fără să le vezi [...].

Cele două elemente, furnicile și oglinda, care alcătuiesc titlul volumului ordonându-i și definindu-i inten-

țiile, subliniază într-un fel permanenta pendulare, insidiosul joc al concretului cu abstractul, scăldând mereu textul într-o aură inițiatcă [...].

România literară, nr. 4, 8-11 februarie 1995

AURELIAN TITU DUMITRESCU

Cunoasteți armonia lui Valeriu Mircea Popa, a unui supraréalist mistic? Ea nu vine dintr-o contemplare senină, detașată, a spiritului lucid, rațional, așa cum ne-am obișnuit să credem despre armonie [...].

Pentru un supraréalist – și autorul volumului de poeme „războinicul cu ciorapi de piele” ilustrează la superlativ această capacitate de a exprima viața – nu există absurd. Realitățile rațiunii incluse unei logici și realitățile absurdului sunt unificate într-un fel de a trăi care îl aduce pe Dumnezeu pe pământ și în om, care aduce visul în chipul de a supraviețui zilnic răului din tine însuși, din alții sau din aer, care apropie cerul până la a-l identifica printr-un act de conștiință[...].

Poezia lui Valeriu Mircea Popa are o coerență, repet, înspăimântătoare, pentru că autorul are o satornicie fără cusur față de propria sa viziune, adică nu trăiește într-un fel și scrie în altul [...].

Tragicul acestei poezii este calm nu pentru că este resemnat (resemnarea o dă rațiunea, nu?), ci pentru că este asumat cu gravitate și trăit fără disperare într-o simultaneitate a sentimentelor legate numai prin relații de feed-back [...].

În ochiul turbionar, un simbol se întoarce la el însuși, dar ridicat la pătrat, la cub uneori, la puterea a zecea altădată, prin procedee tipic supraréaliste de

activare a subconștientului [...]. Astfel, se naște un fenomen armonios și halucinatoriu de undulare la infinit a realității [...].

Viața românească, nr. 4-5, aprilie /mai 1998

AURA CHRISTI

[...] Poet de o rară discreție, retrăgându-se parcă mereu în conul umbrei sale, vorbind „despre lucruri cu adevărat importante” (despre demnitate, despre refuzul/spaima de a scrie poeme, de pildă) Valeriu Mircea Popa, în siajul filozofului de la Rășinari, consideră că „suntem cu toții la capătul unui infern unde fiecare clipă e un miracol”. Conștientizarea faptului că fiecare minut descinde din sorbonele miracolului are drept consecință impunerea unui alt stil de a trăi, de a evalua existența, lucrurile simple și adevărate din infernul de aici și acum. De aici, se pare, din acest „nod metaforic” derivă tonalitatea gravă, dramatică, tentația de a reduce la esențe discursul poetic, războiul cu eul propriu (în primul rând) [...], insistența admirabilă cu care ocolește capcanele modelor literare, al curentelor în vogă, saloanele în care se leagă și se dezleagă destine literare [...].

Rostirea e gnostică. Sentințele: acide, exacte. Detalii, nuanța sunt despicate până devin detaliu dintr-un alt detaliu, nuanță a unei alte nuanțe. Spiritul ludic e întors către gravitate, stă față către față cu o candoare crispată, reflexivă, adâncindu-se în albiile nevrozei. Poezia devine un joc geometric fin, un tratat viu, cu o altfel de logică, cu imersiuni sugestive în imprevizibil.

Contemporanul, nr. 44, 16 noiembrie 2000

CUPRINS

mojar	11
binecuvântarea /	15
greșeala /	16
tăcem /	17
prin labirint /	18
poartă prăpădită /	19
poate scoică /	20
admirabilă /	21
suflă aer cald /	22
uneori /	23
fluturele Shin /	24
publicitate /	25
o balanță /	26
My Ty She /	27
lebăda /	28
ceasul waterproof /	29
mărturisirea /	30
sertarul /	31
fila 394 /	32
scrisoare neexpediată /	33
fără titlu /	35
fără titlu (2) /	36
7+1 /	37
mierla /	38

furnicile și oglinda 39

furnicile și oglinda (I) / 41

furnicile și oglinda (III) / 42

războinicul

cu ciorapi de piele 43

jobenul galben (III) / 45

jobenul galben (IV) / 46

jobenul galben (V) / 47

războinicul cu ciorapi de piele / 48

în soarele draperiei / 49

capcana / 50

o spirală deasupra nisipului / 51

lectia de anatomie / 52

în centrul orașului / 53

vitraliu / 54

jumătăți de întuneric / 55

chibritul mai lung / 56

azilul de bătrâni / 57

ultimele pătrate de frig 61

trei baghete de lemn / 63

betele de chibrit / 64

fluturile fierbinte / 65

totul de la început / 67
a supraviețui / 68
sărbătoarea / 69
biletul de tramvai / 70
triunghiul / 71
manechinul de lemn / 72
trei nuanțe de albastru închis / 73
miercuri mijlocul vieții / 74
placa de patefon / 75
în asteptarea musafirilor / 76
creioanele colorate / 77
seminarul / 78
fortăreața / 79

camera de subsol

sau

răscumpărarea 81

pierdere / 83
în podul palmelor / 84
primul dintre adevăruri / 85
abecedarul dresorilor de fum / 86
lebenspass / 89
rayuela* / 91
bisturiul din aer / 101
câteva scrisori către Janis Joplin / 102
aerul de sub tălpi / 105
unu ianuarie / 106
iluzia Poggendorff / 108

foița de staniol / 109
camera de subsol / 110
sau / 110
răscumpărarea / 110
trei gălbenușuri / 115

bijutierul 117

o punte / 119
lapte cu aloe / 120
diamantul / 121
jocul cu spirale / 122
la Jack pe Calea Griviței / 123
privirea / 125
paharul de hârtie / 126
haine second-hand / 127
conversația / 128
Piața Spaniei / 129
inventatorul / 130
bunicul / 131
valsul câinelui alb / 133
parfumurile albastre / 134
coletul poștal / 135
poștașul din copac / 136
afișul cu lilieci / 137
apa (mărturisirea) / 138
pe marginea trotuarului / 139
pe balcon / 140
butoanele ascensorului / 141

Ming / 142
bijutierul / 143
un blues / 144
Atlantida / 145
un calcul infinitesimal / 146
copilul mestecenilor / 147
grafitti / 148
drumul spre hotelul emigranților / 149
pe spatele soarelui / 150
32,6 grade Celsius / 151
alb / 152

cercul de camfor 153

mesteacănul și noaptea / 155
erotikon / 156
* / 157
* / 158
* / 159
* / 160
pe o bancă / 161
un pătrat în mijlocul cercului / 162
mușuroiul / 163
apartamentul numărul trei / 164
în spatele ochilor / 165
ferestrele or să cadă / 166
înăuntrul unei linii / 167
apropieri / 168
oglinzile din sobă / 169

norii pe cer / 170
amprentele câinilor vagabonzi / 172
* / 173
* / 174
* / 175
* / 176
* / 177
* / 178
* / 179
plicul verde / 180
grilajul casei / 181
un bidonas cu praf alb / 182
degetele unui bijutier / 184
* / 185
* / 186
* / 187
* / 188
* / 189
o pungă de plastic prin aer / 190
pianul / 191
ochiul pictat cu var / 192
casa pescarului / 193
schimbarea numelui / 194

DAR

tălpile tale unde sunt? 195

dulapul / 197
nisipul din bocanci / 199

vitrina marelui magazin / 200
ultimii neuroni / 202
ochii de acum / 203
trei colțuri ale patului / 204
APA / 205
am fost întrebat / 206
piticania / 207
acum / 208
cu picioarele încrucișate / 209
coloana vertebrală / 210
o punte / 211
ieri / 212
consolarea / 213
cubul de cristal / 214
un afiș / 215
restul degetelor / 216
toată apa / 217
în absența pământului / 218
semafoarele / 219
Xi / 220
castronașul cu afine / 221
clepsidra / 222
pe stradă / 223
paharul cu apă / 224
Parakletos / 225
inelul din ierburi / 226
adevărul gol-goluț / 227
aniversarea / 228

mărturisirea / 229
guguștiucul / 230
scrisoare din Suceava / 231
umbra tălpilor / 232
oboseala / 233
orga / 234
felia de cașcaval / 235
rostopasca / 236
la început / 237
o spirală / 238
spațiul dintre lumi / 239

REPERE CRITICE 241

ALEXANDRU CISTELECAN / 243
GHEORGHE GRIGURCU / 246
OCTAVIAN SOVIANY / 250
CONSTANTIN ABĂLUTĂ / 252
CEZAR IVĂNESCU / 255
ANGELA MARINESCU / 256
NORA IUGA / 257
AURELIAN TITU DUMITRESCU / 259
AURA CHRISTI / 261

Cumpărând cărți prin Editura Hyperliteratura, susții autorii români! Noi oferim drepturi scriitorilor chiar de 3 – 4 ori mai mari decât editurile „tradiționale” și dezvoltăm programe de promovare serioase pentru titlurile noastre. Alături de noi ești un #cititorresponsabil, iar împreună schimbăm regulile pieței editoriale.